

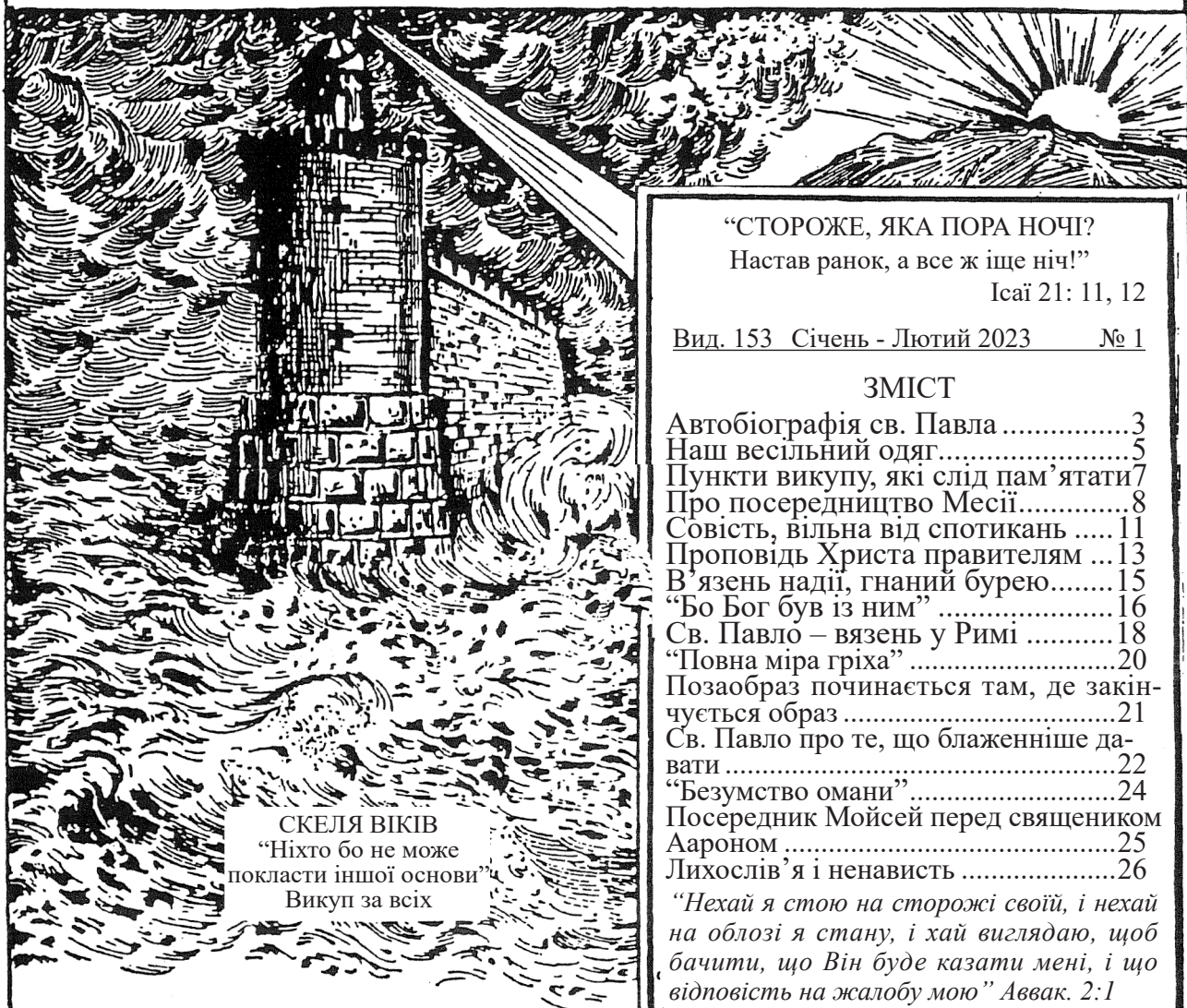


ЗОРІННЯ



НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА



СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21: 11, 12

Вид. 153 Січень - Лютий 2023 № 1

ЗМІСТ

Автобіографія св. Павла	3
Наш весільний одяг	5
Пункти викупу, які слід пам'ятати	7
Про посередництво Месії	8
Совість, вільна від спотикань	11
Проповідь Христа правителям ...	13
В'язень надії, гнаний бурєю	15
"Бо Бог був із ним"	16
Св. Павло – в'язень у Римі	18
"Повна міра гріха"	20
Позаобраз починається там, де закінчується образ	21
Св. Павло про те, що блаженніше давати	22
"Безумство омани"	24
Посередник Мойсей перед священиком Аароном	25
Лихослів'я і ненависть	26

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019



АВТОБІОГРАФІЯ СВ. ПАВЛА 2 КОРИНТЯН 11: 21; 12: 10

Заголовний текст:

*“І сказав Він мені: Досить тобі Моєї
благодаті, бо сила Моя здійснюється
в немочі”*

(2 Коринтян 12: 9).

Коротка розповідь св. Павла про своє життя, наведена в цьому дослідженні, була написана в Македонії 57 року н. е., до подій, зазначених у наших останніх дослідженнях. Він передає нам різні факти, записані в Книзі Дій Апостолів. Опоненти можуть критикувати його розповідь про пережиті випробування та перемоги віри і стверджувати, що скромність апостола мала б стати на заваді такій хвалебній розповіді про свої пригоди. Однак у Церкві в Коринті й у всього Божого народу відтоді є привід для подяки за цю розповідь. Це був захист апостолом не тільки самого себе, але, перш за все, захист доктрин Христа, для проголошення яких він, як Господне мовне знаряддя, був ужитий. У Божому порядку він був провідником у викладенні християнської доктрини – як тоді, так і відтоді. Його викладенню протистояли лжевчителі та псевдоапостоли, а також ті, хто “прикидався вчителями”.

Апостол був змушений протистояти ворогам поза і всередині Церкви, і тільки Божественна сила, мабуть, могла підтримати його в такій нерівній боротьбі. Він провів понад рік у Коринті, сіючи насіння Правди й утверджуючи там віруючих, одночасно підбадьорюючи інші маленькі групи Господнього народу в різних місцях посланнями й листами. Робота процвітала, і Господь дозволив противнику збудити зовнішній і внутрішній опір. Внутрішньо лжебрати

висували різні звинувачення проти св. Павла. Вони виступали проти деяких його вчень. Вони заперечували, що він був апостолом більшою мірою, ніж вони самі. Вони стверджували, що він помилявся, коли вчив, що обрізання язичникам не потрібне; що його вчення не були непо-рушними й послідовними (2 Кор. 1: 17); що він був схильний до самовихвалювання (2 Кор. 3: 1; 5: 12; 10: 8); що він узяв на себе неправомочну владу (2 Кор. 10: 14).

Вони звинувачували його в непатріотизмі та втраті віри (2 Кор. 11: 22); що він зовсім не був слугою Христа (2 Кор. 10: 7; 11: 23); що він хибно видавав себе за одного з послів Христа (2 Кор. 11: 5; 12: 11); що він не міг пред’явити жодних доказів свого апостольства; що, на відміну від дванадцяти, він ніколи не знав Христа особисто; що його свідоцтво було отримане з других рук, а не напругу, як у інших.

Нас не дивує, що ці псевдовчителі [R4518] збентежили Церкву в Коринті, і внаслідок цього виникли розколи, фракції, секти, партії: одні говорили, що вони – Павла; інші – Аполлоса; ще інші – Петра і т. д. Вони докоряли св. Павлу за те, що він займався своїм ремеслом і отримував дари з Македонії (2 Кор. 11: 2-10), стверджуючи, що він мав наполягти на своїх потребах перед коринтянами. Вони натякали, що збори, зроблені для бідних у Єрусалимі, ймовірно, частково були для нього самого (2 Кор. 12: 16). Вони навіть запитували, чи напевно він єврей чистої крові, чи не язичник він повністю або частково (2 Кор. 11: 22). Ці злі стріли і навіть гіркі слова, мабуть, глибоко й боляче ранили таку чутливу людину, як апостол, особливо якщо вони виходили від

колишніх друзів, заради яких він був готовий зазнати втрати всього. Але друге Послання до Коринтян було написано, можемо бути певні, не тільки для самозахисту, а насамперед для захисту Правди, бо якби він особисто був дискредитований, то були б дискредитовані й істини, які він представляв, а також Сам Господь та Його славний План.

Св. Павло не був самотній у цих небезпеках від лжебратів і світу. У минулому Сократ, Кальвін, Веслі, Вашингтон, Саванарола, Лінкольн, Грант мали своїх зрадників, наклепників, очорнювачів. Єпископ Філіпс Брукс останніми роками пережив важкі випробування в цьому відношенні, які змусили його написати такі рядки про себе:

«А, ось як виглядає він,
Цей Філіпс Брукс, – набрид усім.
Не дивно, що таким є він –
У Церкви сумніви є в нім!»
А що якби він спростував,
Що погляди ці без підстав?!
Без обіцянок, та з всіх сил
Він прагне у покорі йти
Показаним йому шляхом
У силі, що не є його;
Провести у трудах роки,
Не покладаючи руки;
Забути людські балачки,
А розум й серце берегти,
Аж доки, як скінчить він біг,
Не скажуть: «Він зробив, що міг»».

ТРИ ДОКАЗИ СВ. ПАВЛА

Виходячи з вищесказаного, ми можемо розділити захист апостола у Другому посланні до Коринтян на три частини:

(1) Страждання, яких він зазнав, коли проповідував Правду, засвідчили його любов до неї, його любов до Господа і любов до тих із людства, хто має вуха, щоб слухати.

(2) Доказом його апостольства слугували даровані йому видіння, спілкування з Богом і глибоке проникнення в духовні правди, а також факт, що Господь особливо доручив йому проголошувати Його ім'я в Єрусалимі та язичникам. Це, в поєднанні з тим, що він бачив Господа “як якийсь недоносок” (Дерк.), було головним доказом його апостольства, а також служіння, яке йому було дозволено надавати Господньому ділу відповідно до цього доручення.

(3) І, нарешті, його подальший доказ: він, як і раніше, був служителем Господа і Його послання для тих, хто мав вуха, щоб слухати.

Під першим пунктом св. Павло перераховує свою вірність, кажучи: “Чи вони ізраїльтяни? Я теж. Чи насіння вони Авраама? Я теж. Чи раби вони Христа? Я служу більше; бо я прислужувався, цебто служив більше, ніж вони, на більших полях; у працях рясніших; в ударах понад міру, отриманих від рук поган, а юдейська міра – сорок ударів”. У в'язницях він бував частіше; частіше був у небезпеці смерті; юдеї били його до межі (тридцять дев'ять ударів); п'ять разів його били палицями; його каменували; його корабель розбився; день і ніч він провів на глибині на його уламках; він часто подорожував; наражався на безліч небезпек від повеней, від розбійників, від язичників, від своїх співвітчизників; у місті й у пустелі; на морі та серед лжебратів. Втому і тяжкість свого служіння, неспання, голод і спрагу, пости, холод і поневіряння він відчув більше, ніж будь-хто з апостолів. Крім того, у Божому провидінні турбота про всі церкви була його приємним і важким обов'язком. Усе це свідчило про його найвищу любов до Бога, ближніх і братів, яка не мала собі рівних.

Згідно з другим пунктом, він бачив Господа як духовну істоту в сяйві, яскравішому за сонце опівдні, і [R4518] раніше за решту Церкви. Те, що інші апостоли бачили нашого Господа протягом сорока днів Його з'явлення як людини після воскресіння, не зрівняється за важливістю зі свідченням воскресіння нашого Господа, яке бачив св. Павло. Крім того, він мав дивовижне видіння, або одкровення, в якому він “був підхоплений до третього неба” і бачив те, що не був уповноважений пояснити.

Третє небо – це нове небо майбутнього – Тисячолітнього віку. Перше “небо і земля”, або первинний устрій, зникло в потоці. Другий порядок – “небо і земля”, – що почався після потопу, зберігається й досі. Третє “небо і земля”, або нова епоха, – це те, що має настати, те, що буде запроваджене під час Другого приходу Месії. Інакше кажучи, св. Павло у видінні був підхоплений і отримав уявлення про умови Тисячолітнього Царства, його славу, благословення тощо – про те, що в той час не належало відкривати в цілому. Однак це видіння допомогло

апостола ясно усвідомити Божественні цілі, сформувало і забарвило всі його послання.

І тепер, “свого часу”, писання св. Павла становлять ключ до Божественного Плану Віків. Він бачив більш буквально те, що згодом було відкрито в символах св. Івану на Патмосі й передано Церкві в символах, які не могли бути розкриті до певного часу. Через це він цілком міг написати: “Звіщаю ж вам, браття, що Євангелія, яку я благовістив, вона не від людей. Бо я не прийняв, ні навчився її від людини, але відкриттям Ісуса Христа” (Гал. 1: 11, 12).

Третій критерій, а саме його святість, повсюдно проявляється в його працях. Він проповідував не заради брудного зиску, не заради мирських оплесків, не заради людських почестей – навіть не заради почестей від Церкви. Він сказав: “Я ж з охотою витрачуся й себе витрачу за душі ваші, хоч що більше люблю вас, то менше я люблений”. І знову він говорить те, що підтверджує його життя: “Не шукаю бо вашого я, тільки вас”.

“В тіло колючка”, імовірно, слабкість очей, як наслідок його засліплення великим світлом дорогою до Дамаска, здається, зіпсувала його зовнішність і, для добра справи, виправдала його молитву до Господа про полегшення і, таким чином, про ширший вплив. Його молитва була почута, але не так, як він очікував. Господь сказав, що дасть Свою благодать в якості відшкодування: “Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі”. Апостол запевняє нас, що він від щирого серця погодився з цією пропозицією, кажучи: “Отож, краще я буду хвалитись своїми немочами, щоб сила Христова вселилася в мене”.

Який чудовий урок ми маємо у випробуваннях св. Павла, і як справедливо він писав, що ми повинні слідувати за ним, як він слідував за Господом Ісусом!

R4517 (1909 p.)

НАШ ВЕСІЛЬНИЙ ОДЯГ

Очевидно, що багато юдейських звичаїв, пов’язаних зі шлюбом, були впорядковані Господом таким чином, щоб бути образними для речей, пов’язаних зі шлюбом Церкви з Христом. Юдейська дівчина заручалася зі своїм майбутнім чоловіком з волі батька або того, хто його заміняв. Батько обумовлював умови між нею і нареченим. Після підписання цих умов вона вважалася “зарученою”. Наречений приходив приблизно через рік, щоб прийняти свою заручену і зробити її своєю нареченою, а також оселити її в домі як свою співпадкоємицю. Св. Павло застосовує це до Церкви, кажучи нам, що ми “заручені” одному чоловікові, який є Христос, наш Улюблений, наш Господь. Він пішов приготувати місце для нас і прийде знову, прийме нас до Себе і зробить Своїми співпадкоємцями у Своему Царстві. Тоді “Дух і Наречена скажуть: «Прийди!»... і нехай бере воду життя даром” (Дерк.). Тоді для всіх родів землі потече ріка Води Життя.

В одній із притч нашого Господа йдеться про те, що коли царствений наречений приводив додому свою наречену, він очікував, що всі його слуги пильнуватимуть більше, ніж будь-коли, щоб привітати його й віддати йому

честь, – будуть готові звернути увагу на перший звук його наближення й негайно відчинити, коли він постукає. Наш Господь використав це для ілюстрації того, наскільки пильними мають бути всі Його справжні учні, щоб під час Його Другого Приходу вони не спали й не були обтяжені турботами цього життя, але почули стукіт – свідоцтво Писання про часи, пори та спосіб Його Другої Присутності в жнивах цього віку. Ми пам’ятаємо дорогоцінну обітницю, дану всім послідовникам Господа, які не будуть спати і будуть пильнувати: їхній Господь стане їхнім слугою. Він посадить їх за стіл їсти – насолоджуватися духовною гостинною. Він підпережеться як слуга і подасть їм багаті страви. Як ми бачили виконання цієї притчі протягом останніх тридцяти років? Стукіт чув то один, то інший справжній слуга Господа. Ті, хто не спав, почули, упізнали Його присутність, Його парусію. І всі вони відчули обіцяне благословення – Учитель став слугою. Слуги сидять за Його столом і щедро годуються багатою духовною їжею, якої вони ніколи раніше не куштували і про яку навіть не підозрювали, але яку Він приготував.

Притча про весільний одяг ілюструє іншу особливість Правди з іншого погляду. На весіллях було прийнято, щоб усім гостям, коли вони входили в дім, вручали весільний одяг. Прийняття цього одягу означало, що вони одягнуть його і будуть носити (Мт. 22: 1-13). У притчі показано, як один із гостей, що представляв, імовірно, певний клас, відмовився від наданого йому весільного одягу і був вигнаний.

Ось пояснення притчі. Прихід до дверей, бажання увійти має на увазі віру в справі весілля. Вбрання представляє виправдання. Приписання праведності Христа показує, що всі, хто бажаний на весіллі, повинні з'явитися в приписаній праведності Христа, а не у своєму власному, так чи інакше брудному одязі недосконалості й несправедливості. Але, звичайно ж, цей одяг представляв щось більше, ніж просте виправдання, інакше чому б він називався "весільним одягом"? Цей одяг не був призначений для широкого загалу, але тільки для тих, хто був запрошений на весілля, хто прийняв запрошення і бажав увійти на умовах господаря. Застосовуючи це, ми бачимо, що Бог надає виправдання не світові загалом, не віруючим загалом, а тільки тим віруючим, які приймають умови і вимоги, пов'язані з порядком весільної вечери.

Ми можемо припустити, що всі віруючі були запрошені на цю гостину і всі запрошені були проінформовані про те, що для них приготовано весільне вбрання. Але тільки тим, хто прийняв запрошення, дійсно прийшов на весілля і увійшов у двері, було дано весільний одяг. Застосувавши це, ми бачимо, що всі віруючі були проінформовані про заслугу жертви Христа та її достатність для них, щоб покрити всі їхні недоліки і зробити їх прийнятними на весільній гостині, якщо, полишивши гріх і мирські справи та задоволення, вони прийдуть як гості на весілля. Обітниця і пропозиція весільного вбрання була обітницею повного виправдання від гріха і повного приписання реституційних прав, але з розумінням того, що для того, щоб стати учасниками небесних благословень, усі земні права, земні почесті і таланти повинні бути підпорядковані, повинні бути поховані, щоб можна було вважатися Новим Створінням у наданому одязі.

Прихід гостей до дверей з бажанням увійти на бенкет зображує нашу згоду з Господнім

покликом і готовність пожертвувати собою та поховати себе як старе створіння, щоб ми могли з'явитися як Нові Створіння у весільному одязі. Прийняти одяг й зодягнутися в нього, таким чином, символізувало не тільки посвячення особи до смерті, а й прийняття її посвячення, і що відтепер така особа є Новим Створінням, яке має привілей увійти й брати участь у всіх привілеях і radoшах цієї події. Ми хочемо особливо наголосити тут, що весільний одяг у цій притчі представляє не просто виправдання, а додатково представляє освячення, тобто посвячення бути мертвим із Христом, страждати з Ним, хреститися в Його смерть, пити з Його чаші. Тільки при такому посвяченні кожен може мати право бути присутнім на великому бенкеті чи то як член класу Нареченої, чи як член "Великої Громади", як її товаришка.

Якщо тепер ми ясно уявляємо собі значення весільного вбрання, то про що свідчило б зняття його – зречення його? Чи не буде відмова від вбрання означати відмову від посвячення до смерті – посвячення розділити з Ним чашу страждань, посвячення страждати з Ним і бути мертвим з Ним? Хіба не факт, що все це має бути включено в символ весільного одягу? Хіба він не представляє всю жертву, яку ми зобов'язалися учинити згідно з Угодою, коли прийняли виправдання на умові, що ми пожертвуємо нашими виправданими правами? Хіба це не наш одяг як Нових Створінь, а не наш одяг як людських істот?

Звісно, "весільний одяг" можуть носити тільки ті, хто як Нові Створіння все ще мають плотські тіла, чий недоліки покриті одягом. Зрозуміло, ніхто, окрім Нових Створінь, ніколи не вдягав цей весільний одяг, і, зрозуміло, ніхто ніколи не ставав Новим Створінням, окрім як через повне посвячення своїх земних реституційних прав, пожертвуваних у спосіб, показаний нам Господом. Таким чином, зняття весільного вбрання означає не тільки відкидання заслуги нашого Господа як нашого Відкупителя, нашого Викупителя, а й включатиме фактичну відмову від умов та вимог жертви, на основі яких ми здобули це вбрання. Тож, чи не здається, що відмову від членства в Тілі Христа, відмову від нашої частки в Його чаші та відмову від нашого хрищення в Його смерть можна символічно представити як зняття весільного одягу?

Важко зрозуміти, чому хтось хоче відступитися від спільності в стражданнях Христа. Справді, ми щасливі, якщо наша власна вірність і оцінювання привілею настільки великі, що ми не можемо зрозуміти ставлення тих, хто

відмовляється від свого Обіту страждати з Ним, бути мертвими з Ним, щоб також розділити Його воскресіння і жити з Ним, щоб також царювати з Ним.

R4525 (1909 p.)

ПУНКТИ ВИКУПУ, ЯКІ СЛІД ПАМ'ЯТАТИ

Щоразу, коли слово “викуп” використовується в Писанні, воно в грецькій мові має значення ціни-викупу – відповідної ціни, достатньої ціни.

Викупити означає застосувати ціну-викуп.

Таким чином, коли ми читаємо, що наш Господь Ісус дав Себе як ціну-викуп за всіх, сенс цього такий: Його жертва, яка закінчилася на Голгофі, є достатньою ціною для здійснення викупу всього людства, якщо (або коли) вона застосована таким чином.

Наш Господь поклав Своє життя; Він помер за нас; Він віддав нашу ціну-викуп у руки Отця, коли приніс Себе непорочного Богові. Але передача цієї жертви, що містить заслугу, в руки Бога і застосування цієї заслуги до людства – різні речі.

Покладання ціни-викупу було завершено на Голгофі, але застосування її не починалося ще протягом п'ятдесяти днів. Три дні наш Відкупитель був мертвий, будучи піднятий на третій день. Потім протягом сорока днів Він був з учнями, зрідка з'являючись для їхньої настанови. Потім Він вознісся на висоту, “щоб з'явитись тепер перед Божим лицем за нас”, і тут же, на п'ятидесятій день, у П'ятидесятницю, почалося злиття святого Духа на віруючих і посвячених Божих слуг і служниць.

П'ятидесятниця була доказом того, що наш прославлений Господь застосував заслугу Своєї жертви, застосував Свою кров як нашу ціну-викуп. Тож П'ятидесятниця була доказом того, що Церква була викуплена – що нашим великим Первосвященником було здійснено позаобразне кроплення Його кров'ю на Віко Вблагання, Ублагальню, “за нас”, що воно було задовільним для Справедливості, і що наші гріхи були скасовані. Після цього Первосвященник негайно приступив до другого жертвопринесення Своїх “членів” – “жертви живої, святої, приємної Богові” (Рим. 12: 1). В образі це було представлено забиттям “козла Господнього” – “козла [R4519] на пожертву за гріх за народ” (3 М. 16: 15, Гиж.).

Уся ціна-викуп пішла на примирення за наші гріхи, коли великий Первосвященник з'явився “за нас”. Ця ціна-викуп купила нас (1 Кор. 6: 20), але вона не була застосована ні за кого іншого, і благословення не прийшли ні на кого іншого. Вона “за всіх” (1 Тим. 2: 6), але ще не була застосована таким чином.

Потрібна була вся ця заслуга, або ціна-викуп, щоб здійснити примирення за наші гріхи, бо саме так вона була застосована. Потрібна була б уся заслуга для звільнення навіть однієї людини. А оскільки з причини покарання, тобто смертного вироку, “на всіх людей прийшов осуд” через злочин, або гріх однієї людини, то смерть однієї людини може бути застосована для звільнення від осуду більш ніж однієї людини. Але за яке б число вона не була застосована, вона потрібна вся для звільнення від осуду.

Отже, оскільки Первосвященник застосував усю ціну-викуп “за нас” (Євр. 9: 24), за недоліки, за осуд тих, хто тепер прийнятий як Його члени і Його дім – дім віри, – то в Нього не залишилось жодної заслуги, яку б Він міг застосувати за світ. Ціна-викуп, яка була достатньою за одну людину або за всіх людей, була застосована тільки “за нас”, “за наші гріхи”.

У чому ж тоді надія світу?

О, він не забутий у Божественному задумі і свого часу буде викуплений: “дорогоцінна кров”, ціна-викуп буде принесена на Віко Вблагання за гріхи всіх людей! Тоді святий Дух виліється на всяку плоть.

Що?! Церква платитиме ціну-викуп за світ?

Ні, не так! Божественний устрій такий, що в усьому Він (Ісус) повинен мати першість. Заслуга Ісуса, як ми бачили, тепер повною мірою є в процесі використання – приписується нам, які належать до дому віри, для нашого виправдання вірою. Вважається (нам зараховано), що ми володіємо земними правами і життям, втраченими Адамом і відкупленими Ісусом. Але це зарахування, тобто виправдання, підтвержене

нам від Бога зачаттям святим Духом до нової природи тільки завдяки нашому обіту посвячення Господу, що ми покладемо своє життя, пожертвувавши всіма цими земними інтересами та правами, як це зробив Він: слідуватимемо за Ним, христитимемось у Його смерть, питимемо Його чашу приниження – споживатимемо разом з нашим Головою “кров Нової Угоди”, за якою як спадщина, або Заповіт, благословення ціни-викупу у властивому часі буде заповідане природному Ізраїлю із умовою, що все людство може здобути благословення, ставши справді ізраїльтянами на людському рівні реституції як земне насіння Авраама – як морський пісок з причини великої кількості.

Отже, зверніть увагу, що одна ціна-викуп, покладена нашим Господом на Голгофі, була сплачена Справедливості “за нас”, як було підтверджено в П’ятидесятницю і після неї святим Духом на Господніх слугах і служницях. Зауважмо також, що всі реституційні права, якими ми зараз користуємося як учасники жертви нашого Господа, мають бути повернуті Справедливості, перш ніж Великий Первосвященик зможе знову представити ту саму ціну-викуп за світ на умовах Нової Угоди. [R4519]

“Однак, помрете, як усі люди” (Хом.), – пише Господь через пророка (Пс. 82: 7). Відповідно до первісної Угоди Бога з Авраамом – Угоди Благодаті, або Сари, – розвинулися три класи: (I) “Мала Черідка” священиків – члени Тіла Первосвященика. Вони страждають разом із Ним, розділяючи “смерть Його”, “чашу Його”, “християчесь у смерть Його”. (II) “Велика Громада”, яка посвятила себе до смерті і була зачата Духом, але “все життя страхом смерті

трималася в неволі”. Вони повинні померти, але не як частина Тіла Христа, не як частина Його жертви. Вони повинні бути віддані “на погібіль тіла, щоб дух [нова природа] спасся Господнього дня”. (III) Ті, хто свідомо відвертається і відрікається від свого посвячення жертвувати, повинні померти Другою Смертю. Св. Павло описує, що вони нехтують Тим, Хто заплатив за них ціну-викуп і прийняв їх як Своїх членів, освятивши їх окремо як Своїх співпожертвувальників і співучасників Його слави у зв’язку з великою працею посередництва Новій Угоді, під якою Ізраїль та весь світ отримає благословення (Євр. 10: 29).

Усі ці три класи, чиє виправдання і жертва освячення були прийняті Господом – про що свідчило отримання ними святого Духа як Його слуг і служниць, – повинні померти, перш ніж Нова Угода з Ізраїлем і людством буде запечатана. Вони повинні назавжди відмовитися від усього земного виправдання та земних прав, перш ніж одна ціна-викуп може повернутися до рук Справедливості на рахунок Первосвященика, щоб Він міг з нею з’явитися в присутності Бога для здійснення примирення Своєю ціною-викупом за гріхи всіх людей. Потім, наприкінці цього віку і на початку Тисячоліття, наш Господь, Який як людина Ісус Христос віддав Себе ціною-викупом за всіх, представить цю ціну “за всіх”. Осць так “Він ублагання [expiator – Лексикон Стронга] за наші гріхи [гріхи Церкви], і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу” (1 Ів. 2: 2). Ці відкуплення є окремими та різними, але одна жертва, завершена на Голгофі, є ціною-викупом, завдяки якій обидва відкуплення мають бути здійснені.

R4518 (1909 p.)

ПРО ПОСЕРЕДНИЦТВО МЕСІЇ

Читаємо: “Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне” (Ів. 3: 16). Один брат стверджує, що в цьому вірші Писання слово син відноситься до Церкви, Тіла Христа, а також до Ісуса, Голови цього Тіла. Чи вірно це?

Упевнений, що це припущення невірне. Цей текст відноситься тільки до нашого Господа Ісуса. Як інакше Він міг би бути “Однородженим”?

Труднощі багатьох, схоже, полягають у тому, що вони бачать Божественний план тільки по частинах і не можуть зв’язати їх в одне загальне ціле. Спробуймо ще раз коротко визначити місцезнаходження цих частин і показати їхній взаємозв’язок.

Божий План спрямований на спасіння світу. Для досягнення цієї мети Бог послав у світ Свого Однородженого Сина. Ісус пожертвував Своїм життям, у гармонії з Божественним

Планом, заради спасіння світу. До речі, через Свою [R4528] жертву Він здобув Божественну природу – славу, честь і безсмертя, – що дало Йому право бути великим Пророком, Священником, Посередником і Царем світу. Але перш, ніж почати Свою працю для світу, в гармонії з Божественним Планом, має бути вибрана Мала Черідка послідовників Ісуса – взята зі світу. “Ви не від світу, як і Я не від світу”. Щоб вони могли розділити з Ісусом усю Його велику і славу працю для світу впродовж Тисячоліття, вони повинні бути духовними істотами, як і їхній Голова. Для того, щоб отримати цю “зміну” природи з людської на духовну, їм має бути дарований привілей пожертвувати людською природою та її правами, як це зробив їхній Відкупитель, Голова, Предтеча.

Але вони мають вади, тому що, хоча вони чисті серцем, намірами, волею, вони недосконалі, грішні в тому, що стосується їхньої плоті. Одним словом, у них немає земних життєвих прав, якими можна було б пожертвувати. Тож, щоб дати їм ці земні життєві права, якими вони хочуть пожертвувати, Відкупитель застосував за них, Своїх посвячених послідовників і священників, тобто членів, заслугу Своєї жертви, перш ніж дати її світові. Заслуга Його жертви і реституційні (земні) права, які вона здатна забезпечити кожній людині, була тимчасово взята у світу для Церкви, із запевненням, що “у свій час” вона, як і раніше, буде доступна і дієва для світу.

Відповідно до цієї пропозиції наш Господь Ісус після Свого воскресіння піднявся на висоту і з’явився перед Богом “за нас”, “заради нас”, тому що Він “купив нас Своєю дорогоцінною кров’ю” – заслугою Своєї жертви земних прав. Він міг би так само легко купити весь світ, але Він пішов за Божественним Планом і купив Церкву. “Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе” (Еф. 5: 25). Як для однієї особи потрібна вся заслуга Господа, так і вся вона потрібна для Церкви, і ніщо не залишилося незатребуваним. Але світ не буде позбавлений первісно призначеного для нього благословення. Він отримає його в призначений Отцем час. Однороджений Отця був посланий у світ задовго до настання “свого часу” для визволення світу, щоб дати

можливість розвинутиися “таємниці” – Церкві як Нареченій Месії.

Застосування блага жертви Христа до “дому віри” приписує їм земні права, земну реституцію, людську досконалість тощо тільки для того, щоб це дало їм змогу прийняти ці реституційні благословення вірою та принести їх у жертву вірою – покласти їх, як це зробив їхній Господь, стати мертвими для земних інтересів, сподівань тощо, щоб вони могли стати живими як Його члени для обіцяних духовних милостей і благословень. Ця праця з виправдання вірою і жертвопринесення вірою тривала впродовж усього Євангельського віку – позаобразного Дня Примирення. Уся ця річ перебуває під контролем нашого прославленого Голови, Первосвященника, Який цим не тільки виправдовує, а й освячує позаобразних священників і левитів. Тим самим Він готує знаряддя і засоби для благословення світу у “свій час”.

З цими священниками Отець має справу безпосередньо, але через Первосвященника, Свого Представника, їхнього Заступника. Їхнє покликання – від Бога. “Щоб звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого” (1 Петр. 2: 9). Їхнє виправдання – від Отця. “Бог Той, що виправдує” (Рим. 8: 33). Їхнє освячення – від Бога через Ісуса. “Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало” (1 Сол. 5: 23). “Отче... освяти Ти їх правдою! Твоє слово то правда” (Ів. 17: 17). Свідченням того, що Отець уже прийняв нас як “членів” Посередника, є наділення святим Духом, вперше даним у П’ятидесятницю. Дух зачаття – лише передсмак більшого благословення, яке ми маємо отримати від нашого Отця в нашій “зміні” у воскресінні як члени Помазаного Посередника, учасники “Його воскресіння” (Фил. 3: 10). Ми особливо поінформовані, що саме Отець підняв Ісуса з мертвих, і що Отець “підніме і нас” Своєю власною силою, яка здійсниться через Ісуса, нашого Голову (2 Кор. 4: 14).

Коли все це здійсниться, великий Пророк, Священик, Посередник і Цар Тисячолітнього віку буде завершений згідно з Божественним передбаченням і наміром. Тоді різними способами, як це представлено в цих різних титулах, позаобразний Пророк, Священик, Посередник і

Цар почне виконувати різні посади, представлені цими титулами, “для світу”. На той час заслуга жертви Христа, застосована до Церкви в якості прийняття вірою реституції, буде повернута Справедливості, бо всі, до кого ця заслуга зараз застосована (впродовж цього Віку), помруть жертвним чином для цих земних реституційних прав, тобто повернуть їх назад.

Як Нові Створіння, зачаті від Духа, Церква не матиме потреби в реституційних правах, тобто людській досконалості, так само як наш Господь після Свого воскресіння не мав більше потреби в земному наметі або його правах. Таким чином, заслуга Христа для реституції світу, тимчасово позичена Церкві для виправдання вірою як підстави для жертви, знову повернеться до рук Справедливості на рахунок нашого Господа Відкупителя, “членами” Якого ми будемо. І тоді Відкупитель, наш Голова, застосує до світу заслугу, яка зараз нам позичена. Вона не буде таким же чином позичена світу, щоб потім пожертвувати нею, але буде дана йому. У світу не буде можливості пожертвувати земними правами й здобути вищу природу, бо “час вподобання”, день жертвування, позаобразний День Примирення закінчиться. Права воскресіння, які наш Господь дасть світові на початку Тисячоліття, не тільки скасують їхні минулі гріхи, а й, відповідно до умов Нової Угоди, укладеної з природним Ізраїлем, принесуть дійсну реституцію, людську досконалість та людські права тим багатьом з людства, які відгукнуться на тисячолітні нагоди, що їх тоді майже, але не цілковито, нав’яже великий Первосвященик.

Таким чином видно, що Угода Закону, укладена з природним Ізраїлем за Мойсея як Посередника та Аарона як священика, була прообразом Нової Угоди з Христом як її Посередником і Священиком разом узятим – “за чином Мелхиседековим”, царським священиком. Теперішній Євангельський вік – це час для пошуку, випробування і прославлення позаобразного Посередника, Голови і членів, – позаобразного Мелхиседека, Голови і членів. Тільки коли Посередник буде завершений, або, в іншій картині, тільки коли Царський Священик буде завершений, почнеться Божа справа

зі світом людства. Усе це відбуватиметься за Посередника, Священика, і через Нього. І, до речі, Посередник матиме справу зі світом через Ізраїль, “тілесних нащадків [дітей] Авраама”, на умовах Нової Угоди.

Первісний Заповіт, укладений з Авраамом і образно зображений його дружиною Саррою, є нашою матір’ю – матір’ю Духовного Насіння, зачатого безпосередньо Отцем, зображеного Авраамом. “А ви, браття, діти обітниці за Ісаком”, первісної Угоди (Гал. 4: 24-26). “А коли ви Христові [члени], то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці”. “Бо ви всі, що в Христа охристілися [через занурення в Його смерть], у Христа зодягнулися” (Гал. 3: 27-29). Ми не є дітьми ні Старої Угоди Закону, ні Нової Угоди (Закону), але “заповіту про Христа, ще передніше Богом утвердженого” (Гал. 3: 17, Гиж.).

Це Насіння Авраама, будучи Заповідачем, заповідає Ізраїлю (і через Ізраїль усьому світові) всі земні, або реституційні привілеї, забезпечені смертю Ісуса, застосовані Ним “за нас” і передані нами у смерті. Смерть Заповідача ще не повністю завершена, тож благословення реституції затримується і ще не розпочалося: Нова Угода (Закону) Ізраїлю з її кращим Посередником і реституційною славою повинна чекати доти, доки останній з тих, кому було приписано заслугу Христа, коли Він з’явився “за нас”, не помре насправді – бо “...для помилування вас, щоб і самі були помилувані”. Навіть Стародавні Гідні (вже оголошені прийнятними для Бога) не можуть отримати дійсну реституцію, доки останній член Заповідача не помре і не перейде за завісу. Таким чином апостол стверджує, що Нова Угода, або заповіт, або заповідальна відмова не має чинності, “заповіт бо важливий по мертвих” (Євр. 9: 16, 17).

Звичайно, є непослідовним і небіблійним стверджувати, що Тіло Христа розвивається під різними угодами. Здається настільки ж непослідовним стверджувати, що Христос духовного рівня розвивається через жертву вірою земних прав відповідно під тією ж самою Угодою, за якою світ отримає земні права, що ніколи не будуть принесені в жертву.

СОВІСТЬ, ВІЛЬНА ВІД СПОТИКАНЬ ДІ АПОСТОЛІВ 24

Заголовний текст:

“І я пильно дбаю про те, щоб завсіди мати сумління невинне щодо Бога й людей”.

Фелікс, римський намісник, прийняв святого Павла як в'язня. Його вороги, первосвященик та інші юдейські правителі, поспішили з Єрусалима до Кесарії, жадаючи його крові. Вони привели із собою римського адвоката Тертила, сподіваючись, що його знання римських законів і майстерність захисника дадуть їм змогу довести, що св. Павло – небезпечна людина, свого роду анархіст. Суддею був Фелікс. Присяжних не було. Тертил висунув свої звинувачення і підтвердив їх свідками з Єрусалима.

Кмітливий римський повірений похвалив намісника, відзначивши його успішність у збереженні миру, придушенні будь-якої форми заколоту і підтримці тиші та порядку. Це повністю підготувало ґрунт для прохання адвоката, щоб намісник зберіг таку гідну похвали поведінку і позбавив країну від нестерпного порушника порядку – апостола. Були представлені свідки, які дали свідчення про перший заколот у храмі, а також про те, що наступного дня синедріон розділився, і з цього почалися загальні заворушення. Апостола назвали ватажком секти, званої назарейми, і стверджували, що він наробив лиха по всьому світу, як серед юдеїв, так і серед греків.

Такою була його справа. Він звинуватив ув'язненого у святотатстві – у тому, що той осквернив храм, з чого можна було зробити висновок, що він влаштував заворушення у святині. Були представлені свідки на підтвердження істинності цих звинувачень.

Намісник запропонував апостолу відповісти на звинувачення. Св. Павло розпочав свій захист, зауваживши, що йому приємно, що його суддя вже певний час перебуває на цій посаді та добре знайомий з юдейськими звичаями; тож він зрозуміє, чого не може збагнути новачок, чому апостол прийшов до Єрусалима, щоб поклонитися за прикладом юдеїв і відсвяткувати одне з їхніх релігійних свят. Він прийшов не для того, щоб підняти заколот, а для того, щоб поклонитися, і жоден свідок не засвідчив, та й неправда, що його застали в храмі як того, хто

сперечався або збирав юрбу; він не робив цього ні в синагогах, ні деінде; і його вороги не змогли довести те, у чому вони його звинувачували. Його відповідь була логічною і повною. І все ж таки намісник не міг зрозуміти, чому за даних обставин стався такий заколот; тому апостолу довелося пояснити, що юдеї відчували до нього ворожість через його інше вірування, а не через якісь проступки.

“ВОСКРЕСІННЯ ПРАВЕДНИХ І НЕПРАВЕДНИХ”

Св. Павло заявив, що в його юдейській вірі не відбулося жодних змін, що він, як і раніше, вірить вчення Закону і писанням пророків, що він, як і раніше, дотримується фундаментальної юдейської доктрини про необхідність воскресіння мертвих, завдяки чому Боже благословення остаточно повинно прийти до Ізраїлю і через Ізраїль до всіх племен землі. “І, – продовжував апостол, – я вправляюся, дисципліную себе, виховую себе, щоб зберегти своє сумління чистим, вільним від порушення Божественного і людського законів”. Це було велике свідчення. Сила його повинна була мати вагу не тільки для намісника й обвинувача, а й для юдеїв, які злісно зазіхали на життя апостола через невелику розбіжність у поглядах на релігійні питання. Який урок! Римський намісник і суддя з не надто гарною репутацією; обвинувач, готовий, незважаючи на справедливість, продати свої таланти за гроші; юдейський первосвященик, образ великого Месії, що об'єднався з тими, хто прагнув спотворити справедливість і знищити одного з тих, хто був “сіллю землі”!

Наш Господь передбачив, що деякі з Його учнів постануть перед царями і князями, але вони не повинні тривожитися, бо Він буде поруч із ними, щоб допомогти їм. Як буквально це відбулося у випадку зі св. Павлом! Як очевидно, що Господь стояв поруч із ним і дав йому відповідні слова! Далі він пояснив, що приносить милостиню своєму народові, приношення поган, які чули його послання про Божу благодать. Деякі юдеї з Азії бачили його в храмі очищеним, але при цьому не було ні вигуків, ні замішання. Цих юдеїв слід було б привести як свідків, або ті, хто висував проти нього звинувачення, мали

б бути конкретними – сказати, які саме заворушення він спричинив у храмі або які провини вони знайшли в ньому наступного дня після того, як натовп здійняв крик, і коли він постав перед синедріоном. Вони могли звинуватити його тільки в одному: що він, стоячи серед них, вигукнув: “За надію на воскресення мертвих мене судять”. Звісно, намісник не міг подумати, що в цьому є щось схоже на бунт або анархію. В’язень був цілком правий, а ті, що його звинувачували, були неправі.

Свідectво апостола показує нам, що в усіх своїх проповідях він робив особливий натиск на доктрині воскресіння мертвих – праведних і неправедних. На жаль, у наш час ця доктрина значною мірою загубилася з поля зору. Мало хто з християн замислюється про воскресіння. Мало хто чув проповідь на цю тему. Чому так відбувається? Ми відповідаємо, що так відбувається тому, що серед християн з’явилася велика помилка щодо стану мертвих. На думку як католиків, так і протестантів, тільки святі після смерті можуть потрапити на небеса. І ті, й інші згодні з тим, що туди можуть бути допущені тільки усталені характери. І ті, й інші згодні зі словами Господа про Царство: “І мало таких, що знаходять його”. Наші друзі-католики кажуть, що майже всі язичники, католики й протестанти, потрапляють у чистилище, де жахливі страждання впродовж століть очищать їх від гріха й підготують до неба. Багато друзів-протестантів кажуть нам, що вони не бачать навіть цієї надії: з їхнього погляду тільки “Мала Черідка” потрапляє на небо, а вся величезна маса людства, яка не готова до присутності Бога, має бути заслана кудись, і єдине місце для них – пекло вічних мук, з якого не буде виходу. Нам не потрібно сперечатися з жодною зі сторін. Обидва погляди занадто жахливі, щоб бути розумними або справедливими, не кажучи вже про наявність у них любові!

Ми вважаємо за краще повернутися до слів Ісуса й апостолів і зазначити, що, згідно з їхнім вченням, мертві справді мертві і що їхньою єдиною надією є, за висловом апостола, надія на воскресіння, надія, “що настане воскресення праведних і неправедних”. Біблія вчить не про воскресіння тіла, а про воскресіння душі, і що “Бог дасть їй тіло” під час пробудження (1 Кор. 15: 38). Ми могли б побажати, щоб усі

християни заходилися заново вивчати Писання: щоб доктрина про воскресіння мертвих посіла своє належне місце, і щоб у такий спосіб можна було позбутися туману “середньовіччя” – туману, що непокоїв нас, пригнічував наші серця та відвертав багатьох від Бога й Біблії до невір’я. [R4500]

ПРАВЕДНІСТЬ, СТРИМАНІСТЬ, ПРИЙДЕШНІЙ СУД

Намісник-суддя, вислухавши обидві сторони, відклав справу доти, доки не буде вислухано Лісія, який здійснив арешт. Тим часом св. Павлу було надано велику свободу, оскільки намісник, очевидно, абсолютно ясно розумів реальний стан його справи.

Згодом Фелікс, очевидно, вражений поведінкою апостола, знову покликав його до себе, коли була присутня його дружина, юдейка. Він побажав, щоб вона почула Євангельське послання, яке, мабуть, здалося йому розумним. Св. Павло, безсумнівно, переказав багато чого зі свого попереднього свідчення, а потім розмірковував про прийдешній суд, про випробування – про те, що вічна доля не є непорушною внаслідок нинішнього життя. Він упевнено вказав на те, що Бог призначив день випробування, суду для всього людства – Тисячолітній день, завдовжки в тисячу років. У ньому весь світ людства буде повністю випробуваний на предмет того, гідний чи негідний він досконалості й вічного життя. Слухняні будуть благословенні, піднесені, підняті до досконалості. Умисно неслухняні будуть знищені Другою Смертю. Якщо суд світу відбувається в майбутньому віці, а в теперішньому часі Бог просто обирає, або вибирає Церкву, щоб вона стала Нареченою Його Сина і Його Співспадкоємицею в Царстві, яке повинно благословити світ, то як ці питання могли мати якийсь особливий вплив на Фелікса та його дружину? Двома способами:

(1) Це могло вплинути на них, щоб вони прийняли Христа і прагнули бути у “вибраній” Церкві.

(2) Знаючи про своє майбутнє випробування, вони повинні були зрозуміти, що слова і вчинки в теперішньому житті мають велике значення для становища людини при пробудженні з гробу. Порочні, лицемірні, самовдоволені, хтиві, розпусні люди деградують і збільшують число кроків, які будуть перед ними в Тисячолітті.

Навпаки, кожен добрий вчинок, кожна здобута перемога, кожне застосування на практиці поміркованості роблять людину відповідно краще підготовленою до наступного життя. Кожен великодушний вчинок у цьому житті накладає свій відбиток на характер і принесе співмірні благословення в тому Тисячолітньому Судному Дні. І, навпаки, кожен поганий вчинок, кожне порушення совісті, безсумнівно, отримує свої "різки", своє справедливе покарання.

Коли Фелікс слухав, йому докоряла совість. Згідно з цією теорією, йому доведеться дати звіт у воскресінні як одному з "неправедних". Апостол нічого не сказав про вогняні тортури, які розсудливий розум має відкинути як нерозумні, але його аргумент був тим вагоміший

без них. Його переконливий аргумент звучав так: "Справедлива відплата як праведним, так і неправедним". Апостола відпустили з відомими словами: "Тепер іди собі, відповідного ж часу покличу тебе". Фелікс знову і знову кликав апостола, але ніколи, мабуть, його серце не опинилося в досить м'якому і смиренному стані, щоб прийняти послання апостола і віддатися Господу. Урок для всіх нас у цьому зв'язку полягає в тому, що ми повинні швидко робити все, що вважаємо своїм обов'язком. Св. Павло пробув в'язнем два роки, цілком забезпечений необхідним, готуючись до подальшого служіння у своєму важливому житті і написавши кілька послань.

R4499 (1909 p.)

ПРОПОВІДЬ ХРИСТА ПРАВИТЕЛЯМ ДІ АПОСТОЛІВ 25: 6; 26: 32

Заголовний текст:

*"Знаю в Кого я повірив, та впевнений,
що Він має силу зберегти довірене мною*

Йому на той день"

(2 Тимофія 1: 12, Дерк.)

Римського намісника Юдеї Фелікса змінив Фест, і, бажаючи задобрити юдеїв, він залишив Павла в'язнем, хоча, за власним зізнанням, не знайшов його винним у жодному порушенні римського закону і був переконаний, що його вороги несамовито заздять йому. Два роки ув'язнення св. Павла, безсумнівно, надали йому прекрасні можливості для глибокого вивчення Божественного Плану, викладеного в Писанні.

Фест, новий намісник, негайно вирушив до Єрусалима, центру своєї провінції, щоб там познайомитися з провідними представниками народу, серед яких він мав головувати як намісник і суддя. Вороги св. Павла були напоготові, щоб через нового намісника вчинити проти нього те, що їм не вдалося зробити за Фелікса. Однак, виклавши аргументи Тертула, щоб похитнути його розум, вони побоювалися проводити перед ним суд через слабкість своїх аргументів. Тому вони запропонували Фесту, що, зрештою, суперечка зі св. Павлом була скоріше релігійною, ніж цивільною, і що бажано, щоб його передали Синедріонові в Єрусалимі на суд згідно з юдейським законом, а звинувачення проти нього зняли в римському суді. Тим часом

визріли плани, згідно з якими в ім'я Бога, релігії та "добра справи" апостола мали вбити в дорозі. На жаль, подібна злочинна несправедливість не може бути поставлена в провину тільки юдеям того часу, але в кожному віці та майже в кожній релігійній системі душевна неврівноваженість така, що у вирішальний момент жорстокі злочини виправдовували та скоювали в ім'я Бога і святості! Які уроки ми можемо винести з цих уривків історії! Коли ж людство зрозуміє, що, оскільки справедливість є основою Божественного Правління, все, що суперечить їй, повинно бути неприємним для Бога? Нещодавно цивілізований світ святкував народження великої і доброї людини, Джона Кальвіна, але всі були знову приведені в сум'яття, коли ми нагадали, що його рукою було підписано смертний вирок, який привів Сервета, побратима-християнина, на вогнище. Коли ж ми зрозуміємо, що наслідки несправедливості більше шкодять тому, хто її чинить, ніж тому, проти кого її було скоєно? "Справедливість та право – підстава престолу Твого" (Пс. 89: 15).

СВ. ПАВЛО, ФЕСТ І АГРІППА

Намісник виклав св. Павлу пропозицію юдеїв і запитав його (оскільки він був римським громадянином), чи готовий він прийняти припинення справи римським судом і постати перед судом своїх співвітчизників. Апостол, розуміючи ситуацію, швидко відхилив пропозицію

і натомість оскаржив свою справу в Римі, що було його привілеєм як римського громадянина, у якому йому не могли відмовити. Але оскільки намісник, відправляючи в'язня до Рима, мав висунути звинувачення, Фест був розгублений, які звинувачення, якщо такі є, він може сформулювати проти апостола.

Незабаром у Кесарії відбулася церемонія вступу Феста на посаду [R4501], і цар Агріппа з Галілеї вшанував його присутністю в супроводі дружини Верніки. Оскільки Агріппа і його дружина сповідували єврейську віру, Фест, який не знав її, скористався можливістю отримати їхню допомогу у формулюванні звинувачень проти св. Павла, чий злочин, якщо такий мав місце, можна було зрозуміти з юдейського погляду. Тому перед цими воєначальниками і відомими громадянами апостол був покликаний викласти свою версію ворожнечі його народу проти нього.

Таким чином, у апостола з'явилася нова можливість проповідувати Євангеліє перед відомими людьми. А його звернення до суду кесаря означало представлення себе і релігії, яку він репрезентував, перед найвищою владою у світі. Так Господь таємничим чином виконує раду Своєї волі і змушує гнів людей прославляти Його. Так Він ставить перед Своїми вірними слугами нові можливості послужити Його справі. Як сильно кожен вірний послідовник Ісуса повинен бути підбадьорений цим до вірності, до щирості серця, до поліпшення кожної можливості, усвідомлюючи, що Господь спостерігає за цією працею і служінням.

Як справжній джентльмен, св. Павло розпочав свою промову перед цими земними сановниками з компліменту цареві Агріппі, наскільки це було можливо, за те, що його слухатиме людина, яка обізнана в усіх юдейських справах. Він вказав на те, що його життєвий шлях з юності був добре відомий у Єрусалимі та в усьому юдейському народі. Багато хто з них міг би, при бажанні, засвідчити його суворість як релігійної особи. "І тепер, – заявив він, – я стою отут суджений за надію обітниці, що Бог дав її нашим отцям, а її виконання чекають побачити наші дванадцять племен... За цю надію... мене винуватять юдеї". Надія Ізраїлю була зосереджена у зв'язаній клятвою Угоді Бога, даній Аврааму: "І благословляться... в нащадках твоїх всі племена землі". Св. Павло проповідував, що ця

обітниця перебувала в процесі виконання; що Ісус, як Божий Син, через слухняність Закону і жертву Своїх земних прав став Головою цього обіцяного Насіння Авраама через воскресіння до рівня духовної слави, честі та безсмертя. Він навчав, що від П'ятидесятниці Господь обирає з юдеїв та поган "Малу Черідку", щоб вони стали нареченою Месії та співспадкоємцями, членами Духовного Насіння Авраама; і коли це обрання буде завершено, великий Месія, Голова та члени, у славі встановить давно обіцяне Боже Царство. Його благословення прийде спочатку до природного Ізраїлю для його реституційного піднесення, а потім через Ізраїль поширяться на "всі племена землі".

Звичайно ж, св. Павло вказав на пророцтва, які говорять про страждання Месії і про славу, яка настане після них. Усі юдеї знали про страждання Ісуса і страждання Його послідовників, але вони заперечували Його воскресіння до слави і те, що Його послідовники згодом розділять зміну в Його воскресінні. Уся суперечка між ним та юдеями полягала в тому, повстав Ісус із мертвих чи ні. Якщо Він не повстав, то юдеї мали рацію. На мертву людину, якою б доброю вона не була, не можна покладати жодних надій. Якщо ж Він повстав, то св. Павло і послідовники Ісуса мали рацію, тому що Його воскресіння до слави повинно розглядатися як демонстрація Божественного схвалення, Месіанства, на яке Він претендував, і Його Царства, яке повинно прийти у свій час.

Він розповів, як колись він сам виступав проти Ісуса і переслідував Його послідовників, замикаючи їх до в'язниці і разом з іншими голосуючи за їхню смерть. Він змушував їх хулити Ісуса, щоб уникнути страждань, і у своєму безумстві поширив свою діяльність з Єрусалима на довколишні міста. Він розповів про об'явлення Господа, дане йому під Дамаском: світло, що перевершувало яскравість сонця, і голос, що промовляв: "Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?", "Я Ісус, що Його переслідуєш ти". Він пояснив отримане ним тоді доручення: він мав проповідувати поганам та юдеям про воскресіння Ісуса, про зібрання Його вибраних членів та встановлення свого часу Його Царства, а також про те, що всі мають покаятися та повернутися до Бога. Саме за це він перебував у неволі і його життя було під загрозою, поки

він не був змушений звернутися до трибуналу кесаря. Він зазначив, що страждання Христа були провіщені пророками і що Ісус визнавав переслідування Своїх послідовників як Самого Себе – Своїх членів.

“БЕЗУМСТВУЄШ ТИ”

Намісник з подивом слухав цю розповідь і, перервавши його, сказав: “Безумствуєш ти, Павле! Велика вченість твоя доводить тебе до божевіллія” (Дерк.). Але св. Павло відповів: “Я не безумствую, Фесте високодостойний... а кажу слова правди і здорового розуму. Бо знає про те цар [Агріппа]” (Дерк.). Так і зараз. З мирської точки зору істинного послідовника Ісуса таврують фанатиком, безумцем, невірноваженим. Але з точки зору християнина все навпаки – мирські люди нерозумні й схиблені на грошах. Мирські бачать тільки земне, минуше. Християнин же бачить очима віри славу, честь і безсмертя, а також участь разом з Відкупителем у привілеях Тисячолітнього Царства, яке незабаром благословить світ царюванням праведності на знак виконання Господньої молитви: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”.

Св. Павло звернувся до Агріппи: невже він не вірить наведеним пророцтвам? Відповідь царя є предметом суперечки: чи сказав він: “Якби в тебе було трохи більше часу і красномовства, ти міг би переконати мене бути християнином”, або ж він сказав: “Невже ти думаєш, що настільки коротким аргументом ти зможеш переконати мене бути християнином, з усією поганою репутацією, яку має на увазі це слово?”. Відповідь св. Павла свідчить на користь першого тлумачення: “Благав би я Бога, щоб чи мало, чи багато, не тільки но ти, але й усі, хто чує сьогодні мене, зробились такими, як і я, крім оцих ланцюгів”.

Більш шляхетного почуття, більш широкого духа милосердя у в'язниці, хибно звинуваченого і несправедливо утримуваного, неможливо уявити. Лише ті, хто був з Ісусом і навчався в Нього, могли в такий спосіб показати приклад співчуття і поміркованості, яких Він навчав. О, щоб усі учні Христа також навчилися бути лагідними й покірними серцем і знайшли спокій для своїх душ, адже хто може сумніватися, що св. Павло, в'язень, з його славними надіями був щасливішим у всіх відношеннях, аніж будь-хто з тих, хто його слухав?

R4500 (1909 p.)

В'ЯЗЕНЬ НАДІЇ, ГНАНИЙ БУРЕЮ ДІЇ АПОСТОЛІВ 27:1-26

Заголовний текст:

*“На Господа здай дорогу свою,
і на Нього надію клади, і Він зробить”
(Псалом 37: 5).*

Фест, намісник Юдеї, відправив св. Павла та інших в'язнів до Рима, причому перший не мав проти себе жодних принизливих звинувачень. Між Римом і маленьким портом Кесарія не було прямого сполучення, тож подорож на відстань у шістьсот миль відбувалася на невеликому торговому судні. Ця подорож тривала приблизно з середини серпня до 1 вересня. Швидкість для вітрильного судна тих днів була гарною, хоча й стояла чудова погода. У Лікійській Мірі св. Павла і двох братів, які його супроводжували (Луку й Аристарха), а також конвой та інших ув'язнених пересадили на єгипетське судно з вантажем пшениці, яке прямувало до Рима і мало, крім команди, значну кількість пасажирів – всього двісті сімдесят шість осіб. Приємна погода

тривала кілька днів, а потім почало штормити. Судно відхилилося від наміченого курсу, щоб увійти в протоку острова Крит, і встало в порту Добра Пристань в очікуванні кращої погоди. Таким чином, вони затрималися приблизно до 1 жовтня, юдейського Нового Року, дня посту і пори тропічних штормів.

Св. Павло звернув увагу на небезпеку подальшої подорожі і порадив перезимувати тут, але ті, хто командував судном, вирішили, що вони дійдуть до Фініка, більшого порту. Не встигли вони відійти далеко, як на судно раптово налетів північно-східний (ураганний) вітер, і вони були змушені плисти з вітром на південь і опинилися під притулком маленького острова Клавда. Тут вони підстрахували судно, підклавши ланцюги і канати під його кіль, оскільки вага вантажу пшениці і сильний шторм викривили його. Вони опустили снасті на вітрилах і продовжували плисти за вітром, остерігаючись піщаних мілин.

Від шторму корабель ледве тримався; частина вантажу була викинута за борт; пізніше його ще більше полегшили, викинувши за борт важчі меблі, снасті тощо. Шторм тривав кілька днів. Не було видно ні сонця, ні зірок, і капітан не міг визначити своє місцезнаходження, адже компас на той час ще не винайшли. Тому всі на судні поступово втрачали надію. Вони перестали їсти і були майже у відчаї.

Тоді з'явилася можливість для підбадьорливого послання св. Павла. Він нагадав, що їм потрібно було дослухатися до його поради і залишитися в Добрій Пристані, щоб не зазнати втрат і збитків. Але він порадив їм не сумувати, тому що їхні життя будуть збережені, хоча корабель і загине. На пояснення своєї впевненості він повідав, що Божий ангел, якому він служив, став біля нього вночі і сказав: "Не бійся, Павле, бо треба тобі перед кесарем стати, і ось Бог дарував тобі всіх, хто з тобою пливе". "Тому то тримайтеся на дусі, о мужі, бо я вірую Богові, що станеться так, як було мені сказано. І ми мусимо наткнутись на острів якійсь".

СПОКІЙ ПІД ЧАС БУРІ

У справжнього християнина, який перебуває в правильних стосунках із Господом, у серці завжди панує "мир Божий, що вищий від усякого розуму". Св. Павло співав хвалу Богові у в'язниці у Филипах; він був спокійний і готовий звернутися до народу після того, як натовп напав на нього в Єрусалимі; і він також був спокійний під час шторму на Середземному морі. Хоча св. Павло справді був стійким послідовником Ісуса, з яким мало хто міг зрівнятися, проте той самий принцип діє щодо кожної щирої Божої дитини. Якщо їхні тріумфи віри менш героїчні, ніж тріумфи апостола, то й випробування відповідно

менш суворі. Християнин має велику перевагу в усіх відношеннях. Він має Божу обітницю не тільки щодо нинішнього життя, а й щодо життя майбутнього.

"ІСУС СПАСИТЕЛЬ ВЕДЕ МЕНЕ БУРХЛИВИМ ЖИТТЄВИМ МОРЕМ"

"Життєва подорож" часто нагадує подорож із цього дослідження. Вона може починатися літнім сонцем і всіляким приємним виглядом на майбутнє, але невдовзі випробування та труднощі життя обрушуються на людину як буря: випробування у фінансовому, суспільному чи моральному відношенні, щоб збити з наміченого курсу. Її цілі зруйновані, серце переповнене тривогою і навіть розпачем, і тільки тоді вона більш готова чути послання згори, яке говорить про мир і оповідає про добру небесну пристань. Однак досягти її можна лише через крах земної посудини, і тільки Божественне провидіння може принести остаточне спасіння. Щасливі ті, хто врешті-решт буде спасений навіть "через велике горе", як супутники Божих "людей вибраних", представлених св. Павлом (Об. 7: 14). Але ще більш щасливими, більш блаженними будуть 144 000, які зараз, у буремні часи, мають спілкування з Богом і через важке горе увійдуть у Тисячолітнє Царство як Співспадкоємці Господа. Саме завдяки їхньому сприянню з Божою поміччю їхні супутники в бурі життя остаточно будуть спасенні (Рим. 11: 31).

Так, добре було б дослухатися до застереження нашого заголовного тексту: "На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить". Він принесе благословення і мир навіть посеред життєвих бур, і врешті-решт принесе таким славу, честь і безсмертя через Христа.

R4505 (1909 p.)

"БО БОГ БУВ ІЗ НИМ" ДІЇ АПОСТОЛІВ 27: 27; 28: 10

Заголовний текст:

*"Господь спасає душі слуг своїх, і всі,
що вповають на нього, не дознають лиха"
(Псалом 34: 22, Кул.).*

Наші дослідження показують нам св. Павла з різних точок зору: фанатичний гонитель; смиренна розкаяна людина, що волає: "Чого, Господи, хочеш, щоб я вчинив?"; мужній свідок Правди серед свого народу; самовідданий місіонер у

чужих землях. Ми відзначали його поведінку в присутності натовпу і в присутності царів і вельмож; його мужність у присутності небезпеки під час подорожі як полоненого до Рима. Сьогодні ми бачимо його серед інших людей, зайнятого життєвими обов'язками, і посеред великого лиха – аварії корабля. Його поведінка відтоді, як він став послідовником Ісуса, була шляхетною, скромною, побожною, вірною,

благочестивою, святою: гідною наслідування для всіх послідовників Господа Ісуса Христа. Переміна, що відбулася у св. Павлі, можлива у всіх, хто має вуха, щоб чути, і приймає Євангельське послання в добре і чесне серце. Така переміна сама по собі є свідченням Божої сили – реальності релігії Біблії. Як змінився б наш світ, якби все людство зазнало такої переміни! Але не всі перебувають у такому стані серця, щоб зазнати такого впливу, щоб Євангеліє “притягнуло” їх. Деяким знадобиться сильна рука Месії, влада і сила Тисячолітнього Царства, щоб підпорядкувати їх і показати їм переваги правоти перед оманю. Дяка Богу, що ми можемо з вірою молитися: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”.

АВАРІЯ КОРАБЛЯ БІЛЯ МАЛЬТИ

Чотирнадцять днів і ночей штормило, перш ніж страшна буря принесла св. Павла і тих, хто перебував на кораблі, у кількості двохсот сімдесяти шести душ, туди, де досвідчений слух моряків уловив уночі звуки прибою. Але вони не знали, звідки вони. З корми кинули чотири якорі і стали чекати ранку. Св. Павло, в’язень-юдей, на той час здобув повагу всіх на кораблі, “бо Бог був із ним”. Під час бурі всі втратили мужність і надію, окрім нього, і це було завдяки його покірності Божій волі та частково тому, що у видінні Господь показав йому, що він ще має проповідувати Євангеліє в Римі і що заради нього Божественне провидіння подбає про кожне життя на кораблі. Серце, що перебуває в мирі з Богом і наставлене через Його Слово, готове до всього, що може трапитись, до радості або печалі. Апостол вмовляв своїх пригнічених товаришів бути бадьорими. Він нагадав їм про своє видіння і запевнив у своїй абсолютній вірі в нього. Він закликав їх поїсти, щоб вони могли зміцнитися для подій майбутнього дня, які вимагатимуть великих зусиль. Його життєрадісність і приклад передалися всім. Як світло Господа було його миром і радістю, так і він, своєю чергою, був світлом корабля і його втіхою. Він ілюстрував те, чого вчив – що Божий народ повинен робити добро всім людям, коли в них є можливість, особливо дому віри. Він на прикладі показав свої власні слова з 2 Коринтян 1: 4: “Бог потіхи всілякої, що в усякій скорботі Він нас потішає, щоб змогли потішати й ми тих,

що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих”.

На світанку вони змогли побачити берег і невелику бухту, яка зараз відома як Бухта Св. Павла на острові Мальта, який тоді називали Меліта. Лоцман знявся з якорів, підняв вітрило і спробував пристати кораблем до берега, але, не дійшовши до берега, сів на мулисту міліну; носова частина загрузла, а кормова почала розлітатися на шматки від сили хвиль, оскільки тут зустрічалися дві морські течії. Вночі мотузки рятувальної шлюпки були відрізані, і вона попливла геть, оскільки моряки намагалися втекти з корабля. Так порадив св. Павло, розуміючи, що морякам треба довести корабель до берега. Його довіра до Божої обіцянки не дозволяла нехтувати правильним використанням земних засобів. У цьому є урок для Божого народу. Молячись і довіряючи, не опускаймо рук.

Бачачи, що дістатися берега можна тільки вплав або на уламках, воїни запропонували вбити в’язнів, оскільки за римським законом вони відповідали за їхню безпеку власним життям. Але центуріон звик поважати апостола і заради нього пощадив усіх в’язнів, вочевидь, пам’ятаючи про видіння, яке вселило в них усіх надію і мужність, що привели їх до порятунку. Усе вийшло так, як передбачив св. Павло: усі життя були врятовані, і тільки корабель був втрачений разом з вантажем.

На березі ми отримуємо нове уявлення про апостола. Він не відстоював будь-які почесті або напускну вищість, щоб йому служили, але негайно взявся допомагати всім з корабля. Він назбирав хмизу для багаття, біля якого потерпілі могли б зігрітися й обсохнути. Тубільці острова (названі так тому, що вони розмовляли не грецькою, а фінікійською мовою) були до них усіляко привітні. Та коли вони побачили, як змія, зігріта жаром багаття, вчепилася в руку апостола, вони вирішили, що цей в’язень, безсумнівно, убивця, який, уникнувши лиха корабельної аварії, все ще переслідується Справедливістю, яка дозволила, щоб змія вжала його, і він помер. Вони думали, що рука розпухне від отрути змії і незабаром св. Павло корчитиметься в агонії та помре в муках. Та коли він струснув змію і не зазнав жодної шкоди, вони вирішили, що він, мабуть, Бог.

Тут з'явилася нова можливість вшанувати Євангельське послання, оскільки св. Павло дізнався, що батько правителя хворий, і чудесним чином зцілив його та інших хворих жителів острова. Так знання про Христа і Його служителя значною мірою поширилося довкола, хоча, наскільки нам відомо, апостол не намагався проповідувати Євангельське послання ні своїм супутникам на кораблі, ні жителям острова. Вочевидь, він не вважав їх "добрим ґрунтом", на якому можна сіяти насіння Царства, – не

вважав їх тими, кого Господь наш Бог покликав до класу Нареченої, який зараз "покликаний" і випробовується. Їхній досвід, безсумнівно, виявиться корисним для них "свого часу", коли прославлений Христос притягне всіх людей до Себе: "І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну" (Ів. 12: 32), надаючи їм благословенні можливості для пізнання, благословення та реституції (Дії 3: 19-21).

R4506 (1909 p.)

СВ. ПАВЛО – В'ЯЗЕНЬ У РИМІ ДІЇ АПОСТОЛІВ 28: 11-31

Заголовний текст:

"Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона – сила Божя на спасіння кожному, хто вірує"
(Римлян 1: 16).

Ранньою весною 60 року н. е. центуріон Юлій і його воїни із загону Августа вирушили з Мальти разом зі св. Павлом та іншими в'язнями до Рима іншим кораблем у супроводі Луки й Аристарха. Морська подорож пройшла без особливих пригод, висадку здійснили в Неаполітанській затоці в Пуতেолі, морському порту Рима, що розташований за сто п'ятдесят миль углиб країни. Тут вони пробули сім днів: центуріон очікував наказів з Рима про те, як розпорядитися своїми в'язнями. Ця затримка дала св. Павлу можливість зустрітися з невеликою групою християн, які жили в Путеолі. Безсумнівно, він також скористався цією можливістю, щоб передати вістку християнам, які жили в Римі і яким він неодноразово говорив, що прагне зустрічі, і яким Господь обіцяв, що він зустрінеться з ними. Шлях до Рима, сто вісімдесят миль, був пройдений пішки. Дорогою апостола часто підбадьорювали свідчення християнської любові братів і сестер. Деякі з них зустріли його в Аппіфорі, за сорок три милі від Рима, а інша група – у Тритаверні, за тридцять миль від великого міста.

Багато великих полководців проходили цей шлях зі своїм військом до імператорського міста, щоб отримати почесні й оплески, але лише небагато проповідників удостоювалися настільки великих почесей, які були надані св. Павлу. Шлях туди й назад становив для однієї групи шістдесят миль, а для іншої – вісімдесят миль, і запис показує нам, що завдяки цьому апостол

познайомився з істинним духом братерства серед християн у Римі. Брати, безсумнівно, вирушили в дорогу, щоб підкріпитися і порадіти, не розуміючи, можливо, що апостол потребує цього доказу їхньої любові. Один талановитий письменник сказав: "Ми часто забуваємо, що великі люди часто дуже самотні, і, хоча ми не наважуємося сказати їм добрі слова, слова визнання за те, що вони зробили, освіжають тих, хто отримує більше критики, ніж похвали. Кілька днів тому один редактор показав мені лист, який він щойно одержав від людини, що займала майже провідне становище, отримане в дар від американського народу, із вдячністю за його доброзичливі слова в одній з останніх передовиць. Мій друг сказав, що спершу він був вражений тим, що така велика людина повинна перейматись чимось, що він може сказати, але, поміркувавши, він зрозумів цінність щедрої вдячності навіть для найвеличніших".

"У НАЙНЯТІМ ДОМІ СВОЇМ"

Той факт, що проти св. Павла не було висунуто жодних звинувачень поганого характеру, а також те, що центуріон, який його стеріг під час подорожі, став його другом, були цілком достатніми причинами для того, щоб з ним не поводитися як зі звичайним в'язнем, а дозволили жити у власному найманому домі під наглядом воїна, до якого його прикували легким ланцюгом. Однак, хоча йому й не дозволялося виходити на волю, йому було дозволено приймати своїх друзів та інших, які зверталися до нього. Важко оцінити, наскільки Божественне Провидіння було пов'язане з усіма цими подіями. Ба більше, вартових міняли кожні кілька годин, тож, імовірно, кожного дня він тісно

спілкувався щонайменше з шістьма, і таким чином поступово познайомився з усією імператорською вартою. У результаті, багато хто стикнувся з християнським вченням і прикладом. Стверджують, що саме через цих воїнів Євангельська звістка прийшла до Франції, Німеччини та Великобританії. Воістину, “Бог незбагненим нам шляхом вершить дива Свої!”. Св. Павло, мабуть, мав деякі кошти. Припускають, що ще до цього він отримав свою спадщину. У Писанні говориться, що Фелікс тримав його в полоні в Кесарії, сподіваючись отримати хабар за його звільнення, очевидно, маючи якесь уявлення про фінанси св. Павла.

Господній слуга не зволював із використанням своїх дарованих Богом привілеїв. Він не знав, коли вони можуть бути відібрані. Насамперед, звісно, він зустрівся з братами-християнами; але вже на третій день після прибуття він послав по юдейських начальників і служителів синагог, тому що в той час у Римі було сім синагог. Він хотів, по-перше, дати їм інформацію з перших рук про те, чому він перебуває там і є в’язнем. По-друге, він хотів проповідувати їм Євангеліє. Він пояснив, що, хоча він був ув’язнений через юдеїв у Палестині, він не був невірний своєму народові або його звичаям. У римському суді його визнали невинним, але він був змушений звернутися до кесаря, щоб убезпечити себе; але й тоді він не висував жодних звинувачень проти своїх співвітчизників. Він запропонував, що з радістю пояснить їм благу звістку про те, що прийшов довгоочікуваний Месія, в Якому спочивали юдейські надії його народу. У відповідь вони сказали, що не отримували жодних листів чи інших повідомлень, спрямованих проти апостола, і висловили бажання самим почути, що скаже св. Павло, бо чули про цю секту і знали, що про неї говорять як про погану. Якби він міг сказати що-небудь сприятливе з приводу її, вони б вислухали це.

Як і передбачав наш Господь, темрява, яка зараз переважає у світі, ненавидить світло і всюди виступає проти нього. Мерзенний наклеп, як і раніше, є зброєю супротивника, яку християнин не повинен брати в руки, тому що це суперечить духу, яким він був відроджений. Навіть якщо з якоїсь причини необхідно сказати правду, що дискредитує іншого, вона має бути сказана з любов’ю і, наскільки це можливо,

не повинно бути сказано нічого принизливого або шкідливого. “Щоб нікого не лихословили” (Дерк.). Однак іноді необхідно показати хибність, недостовірність доктрин, представлених в ім’я Правди; але при цьому слід апелювати не до фанатизму чи марновірства, а до розуму та Божого Слова.

СВІДОЦТВО В БОЖОМУ ЦАРСТВІ

У призначений день юдеї прийшли послухати послання апостола, і від ранку до вечора він цитував, пояснював і викладав, показуючи на підставі Закону і пророцтв, що Ісус – Месія, і що зараз Він збирає Духовне Насіння, щоб воно було Його Царством, і що коли це Царство буде завершено, воно буде прославлене в Першому Воскресінні й розпочне працю, відведену Насінню Авраама, а саме: благословення всіх поколінь землі. Це благословення полягатиме в розумовій просвіті та розумовому, моральному й фізичному піднесенні з умов гріха й смерті до всього того, що було втрачено в Адамі й відкуплено на Голгофі. Коли деякі з них відкинули це послання, св. Павло спробував ще більше вплинути на них або, принаймні, на віруючих, процитувавши пророка Ісаю, показуючи, що Бог передбачив і провістив, що більшість юдеїв відкине це послання, коли воно прийде до них. Як сказав про них наш Господь: “Слухом почуєте, та не зрозумієте; очима дивитись будете, та не побачите” (Мт. 13: 14). Апостол не має на увазі, що глухі до Євангелія вічно мучитимуться, але все ж таки вони втрачають велике благословення, чудовий привілей стати спадкоємцями Бога і співспадкоємцями з Ісусом Христом, Відкупителем, у Його Тисячолітньому Царстві. Вони втрачають можливість брати участь разом зі святими в славній праці підняття, яка відбуватиметься в той час. Вони втрачають цей привілей, бо не гідні його. З цієї причини вони були сліпі до Правди. Якби дозволити тим, хто цього недостойний, побачити, почути і зрозуміти послання, то це засмутило б їх, збільшило б їхню відповідальність і, можливо, якоюсь мірою завадило б здійсненню Божественних цілей.

Хтось повірив посланню св. Павла, а хтось ні. Так буває завжди. Правда шукає і розрізняє серця та розділяє їх. Св. Павло залишався в цих умовах два роки, проповідуючи про Боже Царство і про те, як його можна досягти нині, ставши членом вибраної “Малої Черідки”, Нареченої

Христа; як Царство, встановлене в Тисячолітті, благословить усю землю. Він пояснив, як усе це залежить від Господа Ісуса Христа та Його жертви; що без відкуплення, яке є у Христі Ісусі,

не може бути ані прощення гріхів, ані вічного життя, ані класу Царства на духовному рівні, лише вічна погибель (Дії 3: 23).

R4507 (1909 p.)

“ПОВНА МІРА ГРІХА”

“Сімдесят років-тижнів призначено для твого народу та для міста твоєї святині, аж поки переступ буде докінчений, і міра гріха буде повна [гріху прийде кінець], аж поки вина буде спокутувана, і вічна правда приведена, аж поки будуть потверджені [запечатані] видіння й пророк, і щоб помазати Святеє Святих”.

Один брат запитує, як йому відповісти тим, хто стверджує, що Даниїла 9: 24 вчить, що наш Господь Ісус поклав край гріху під час Свого Першого приходу, і тому Церква не могла розділити з Ним Його позаобразні, тобто “кращі жертви” за гріхи.

Уривок відноситься до 70 тижнів милості до Ізраїлю, 69-й з яких тривав до хрищення нашого Господа в Йордані, а 70-й, починаючи з того часу, тривав 3,5 роки після хреста. Смерть нашого Господа ознаменувала середину цього 70-го тижня (в. 27), а прийняття Корнилія святым Духом – його кінець. До закінчення цих 70 символічних тижнів – 490 років – мала відбутися ціла низка подій. Тому ми повинні запитати: у якому сенсі все це відбулося? У якому сенсі в той час був докінчений переступ? Чи не було переступів після закінчення 70-го тижня? Чи немає їх зараз? Повинна була бути приведена “вічна правда”. Чи панує “вічна правда” по всій землі, чи, можливо, вона панувала коли-небудь під час або після 70 тижнів милості до Ізраїлю? Те саме запитання можна поставити і щодо того, чи “міра гріха була повна”. Чи гріху прийшов кінець? Чи його більше немає? І в якому сенсі гріху прийшов кінець у той чи інший час протягом 70 тижнів? Повинно було відбутися “спокутування вини”. Чи впевнені ми, що всю вину було спокутано в той час? Які в нас є докази цього, адже Писання так не говорить? Ці запитання передбачають свої власні відповіді.

Ми, як і раніше, вважаємо, що сенс цього пророцтва в тому, що до закінчення цих 70 символічних тижнів – 490 років – довгоочікувані важливі події мали почати виконуватися – не для світу, не для номінального Ізраїлю, але для “твого народу”. Ці благословення призначалися

і були передбачені для “справді ізраїльтян”, а інші отримують благословення свого часу. Вірні Господу, такі як Даниїл, були особливо “твоїм народом” – “святеє святих” із вірша 24. “Справді ізраїльтяни”, які прийняли Божу милість, були “святеє святих”, були помазані святым Духом у П’ятидесятницю. Для них і для всіх представників їхнього класу відтоді події того часу потвердили, тобто зробили певними, пророчі вислови минулого і потвердили видіння прийдешньої слави, проголошені пророками. У Христі та Його праці відкуплення віруючі побачили початок Божого благословення для людства.

Цього класу торкнулося “спокутування вини”, яке наш Господь Ісус учинив на небесному Віку Вблагання, коли “піднявся на висоту”, “щоб з’явитись тепер перед Божим лицем за нас”. Так вина Церкви була анульована. Так було досягнуто примирення віруючих. Але примирення не сягнуло далі поза віруючих; невіруючі все ще не примирені. Великий Відкупитель не з’явився як їхній Заступник, тобто не вчинив примирення (спокутування) їхньої вини. Однак ми раді, що Він почне працю примирення для них у пізніший час, про що свідчать інші місця Писання. Для тих, чия вина була спокутувана жертвою нашого Відкупителя, настав кінець їхніх гріхів – вони більше не перебували під осудом. Через переступ одного прийшов осуд, але вільний Божий дар через Ісуса дає “справді ізраїльтянам” прощення багатьох переступів (Рим. 5: 12-19). До того ж, у стосунку до них було покінчено з переступом, бо відтоді для них стало можливим перебувати в Божественній милості, бездоганно дотримуючись Закону, як стверджує апостол: “Виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом” (Рим. 8: 4; Гал. 5: 14). Вчинена праця відкуплення і примирення відкрила кожному юдеєві можливість звільнитися від рабства Закону, ставши мертвим із Христом; і схожим чином завершення [R4504] 70-го тижня відкрило другі двері Божественної милості для поган.

Ми не бачимо в цьому вірші Писання нічого, що суперечило б ясному твердженню інших місць Писання, що велика праця примирення нашого Господа розділена на дві частини: перша – для Церкви, друга – для світу. Читаємо: “Він ублагання [задоволення] за наші гріхи [гріхи Церкви], і не тільки за наші, але й [додатково і згодом] за [гріхи] всього світу”. Повне задоволення знаходилося в жертві нашого Господа.

Воно просто чекає, щоб бути принесеним. Минуло майже дев’ятнадцять століть з часу першого застосування за Церкву. Це використання заслуги Господа скоро буде завершено – і ця заслуга (що перейшла через Церкву) знову опиниться в руках великого Первосвященника, щоб бути використаною за гріхи всього світу.

R4504 (1909 p.)

ПОЗАОБРАЗ ПОЧИНАЄТЬСЯ ТАМ, ДЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ ОБРАЗ

Хіба Угода Закону не закінчилася під час смерті нашого Господа? Якщо вона була образом, тінню Нової Угоди, то хіба не в цей час мала розпочатися Нова Угода? Якщо Нова Угода не буде ратифікована, доки останній член Церкви Христа не постраждає разом із Головою, чи не має це на увазі значний проміжок часу між виконанням образу і приходом позаобразу? І хіба не було вченням THE WATCH TOWER, що там, де закінчується образ, обов’язково починається позаобраз?

Як ми вже зазначали в попередніх випадках, багато хто припускається помилки, вважаючи, що Угода Закону закінчилася на хресті. Навпаки, умови цієї Угоди [R4505] зобов’язують кожного юдея від дня її укладення до теперішнього часу, як каже св. Павло: “Закон панує над людиною, поки вона живе” (Рим. 7: 1). Кожен юдей сьогодні перебуває під осудом смерті через цей Закон, під яким він перебуває, але не може його виконати. Є тільки два можливих способи звільнитися від цього рабства:

(1) Із закінченням цього віку великий Первосвященник позаобразно принесе кров “козла Господнього” “за гріхи народу”; і це включатиме гріхи Ізраїлю. І тоді благословенні можливості Нової Угоди будуть відкриті для них, як обіцяв Бог (Єр. 31: 31; Рим. 11: 27-31). Тоді їхні очі відкриються, і вони побачать зі свого затьмарення, з радістю прийнявши Посередника Нової Угоди, і негайно почнуть розділяти благословення цієї Угоди.

(2) Щоб будь-який юдей міг звільнитися від Угоди Закону до введення Нової Угоди за часів реституції, він повинен померти для Закону. Як заявляє св. Павло, “Закон панує над людиною, поки вона живе”. “Так, мої браття, і ви вмерли для Закону через тіло Христове, щоб належати

вам іншому, Воскреслому з мертвих” (Рим. 7: 1, 4). Це цілком узгоджується з твердженням апостола: “Бо кінець Закону Христос на праведність кожному, хто вірує” – тією мірою, якою він стає послідовником Христа і посвячує свої реституційні права в смерті в якості живої жертви, наслідуючи приклад свого Відкупителя (Рим. 10: 4). Оскільки теперішній час визначений Отцем як “рік уподобання Господу” (Іс. 61: 2), як “час вподобання”, коли Бог готовий прийняти жертви (спершу жертву Ісуса, а потім жертву виправданих Його кров’ю, Його послідовників, що приносять свої тіла (Рим. 12: 1)), юдеї мають таку саму добру нагоду вступити у співпадкоємство з Христом, Духовним Насінням Авраама, як і погани. Вони не мають кращої нагоди, бо не мають іншого імені та іншого способу, відкритого тепер, отримати частку у “високому поклику” до божественної природи, слави та честі.

Св. Павло, пишучи до галатів, застерігаючи їх від входження під панування Закону, зовсім не має на увазі, що Угода Закону минула або стала мертвою. Навпаки, він свідчить, що якщо хто обрізається, то він “повинен виконати весь Закон” (Гал. 5: 3). У Посланні до Євреїв св. Павло згадує про те, що була обіцяна Нова Угода, і що сама згадка слова “нова” означає, що Угода Закону застаріла, і, отже, “близька зникнення” (Хом.) і цілковито втратить свою силу. Але він не сказав, що вона проминула. Його простим вченням було те, що ті, хто вірою прийняв Господа Ісуса і став мертвим разом з Ним хрищенням у Його смерть, стали “звільнені... від закону” і вже “не під Законом [Угодою Закону], а під Благодаттю [Угодою – Авраамовою Угодою]” (Гал. 5: 18).

У зв'язку з цим необхідно згадати ще один вірш Писання: “Знищивши рукописання на нас, що наказами було проти нас [євреїв], Він із середини взяв його та й прибав його на хресті” (Кол. 2: 14). Це не означає, що Угода Закону була анульована або скасована, а означає, що стосовно юдеїв, які прийняли Христа, вимоги всіх приписів Закону були повністю задоволені Господом Ісусом, коли Він був прибитий до хреста.

Ще один доказ того, що Угода Закону не припинилася, коли Ісус помер, і не припинилася дотепер, представлений нам в образі Агари та її сина Ізмаїла. Апостол говорить нам, що Агар алегорично представляла Угоду Закону, а Ізмаїл символічно представляв тілесний Ізраїль, дітей цієї Угоди. Він наводить той факт, що коли народився спадкоємець, Ісак, син Угоди Сарі, Бог сказав Авраамові: “Прожени рабину й сина її, бо не буде спадкувати син рабині разом із сином вільної” (Гал. 4: 30). Це означає, що Угода Закону та її діти, юдеї, повинні були на певний час бути вигнані з Божественної милості. Якби Агар померла в той час, вчення цього образу полягало б у тому, що Угода Закону припинила своє існування. Але Агар продовжувала жити, і тому Угода Закону продовжувалася і досі має владу над кожним юдеєм, поки він живий. Якщо ми простежимо цей образ далі, то виявимо, що згодом Агар підкорилася своїй пані, а Ізмаїл, який представляв ізраїльтян, отримав пізніше благословення від Авраама, який представляв Бога.

Таким чином, Угода Закону не зникла після смерті нашого Господа Ісуса Христа, як і згодом, коли Він повстав із мертвих, ставши

позаобразом Ісака. Відповідно, позаобразна Нова Угода не була запроваджена у той час. Проте, як ми вже зазначали раніше, коли наш Господь віддав Себе у хрищенні, кажучи: “Ось іду... щоб волю чинити Твою, Боже” (Євр. 10: 7), Він відклав першу (образну) жертву, щоб встановити другу (позаобразну) жертву. Три з половиною роки Його власного жертвового служіння були символізовані забиттям тельця в День примирення. Одразу після вознесіння, застосувавши Свою кров за нас для нашого поєднання з Отцем, щоб ми стали спільними жертводавцями з Ним, Він розпочав другу частину жертв Дня примирення – забиття “козла Господнього”, узятого “від народу”, кров якого згодом буде застосована “за весь народ”.

Це жертвоприношення Церкви, в одному сенсі, було здійснене великим Первосвященником у День П'ятидесятниці. Але це була поступова праця, і вся жертва ще не завершена і не буде завершена доти, доки останній член Тіла не увійде в жертвну смерть слідом за Відкупителем. Таким чином, ми бачимо, що скасування образу і встановлення позаобразу потребували тривалого періоду часу. І це питання Дня примирення, хоча й було дуже важливим, аж ніяк не було єдиною образною рисою Угоди Закону. Хіба не передвіщала вона вихід Первосвященника в одязі слави та краси, щоб благословити народ? І хіба ця риса Закону не є досі невиконаною? І чи може вона проминути до виконання? Ми стверджуємо, що ні, і що в той момент, коли вона промине, Нова Угода набуде чинності з тим самим народом – Ізраїлем.

R4504 (1909 p.)

СВ. ПАВЛО ПРО ТЕ, ЩО БЛАЖЕННІШЕ ДАВАТИ 2 КОРИНТЯН 8: 1-15

Заголовний текст:

*“Треба... пам'ятати слова Господа Ісуса,
бо Він Сам проказав: Блаженніше давати,
ніж брати”*

(Дії Апостолів 20: 35).

Біблія від початку до кінця вільна від того, щоб просити грошей. Пророки були бідні. Сам Спаситель не мав, де голову прихилити, а Його послідовники, як зазначалося, були з простих людей, які “залюбки Його слухали”, належавши переважно до “бідарів цього світу”. І все

ж ми не знаємо про які-небудь збори грошей, чи то для особистого користування, чи то для будівництва церков. Вірш, який ми розглядаємо сьогодні, можна назвати єдиним, записаним у Біблії, закликком давати гроші, які, до того ж, призначалися для бідних у Єрусалимі, які сильно постраждали від голоду за часів римського імператора Клавдія (Дії 11: 28). Якби сторінки Біблії рясніли розповідями про те, як наш Господь і апостоли просили милостиню і

“виманювали гроші”, їхнє життя і слова мали б набагато менший вплив на нас.

Той факт, що їхня віра та проповідь не принесли їм багатства, а коштували великої самопожертви, є для нас переконливим доказом їхньої щирості, їхньої чесності – того, що вони вірили в те, що проголошували. Якщо не згадувати про самозречення великого Відкупителя, а лише поглянути на Його послідовників, ми побачимо, що, виступаючи за непопулярну справу, вони стали об'єктами ненависті й глузувань, бойкоту в суспільстві й скрізь. Замість того, щоб отримати вигоду з Євангелія, його прийняття, за Божественним Провидінням, коштувало їм “втрати всього”. Якими благородними були їхні характери. Їх не потрібно було купувати за гроші, але вони з радістю заплатили ціну за Правду. Вони вважали своє земне майно і надії втратою і сміттям, аби розділити страждання Христа і тим самим отримати співспадкоємство з Ним у Його Тисячолітньому Царстві через Перше Воскресіння (Фил. 3: 8; Об. 20: 4).

“БЛАЖЕННІШЕ ДАВАТИ”

Наш текст надає ключ до цього дослідження. Св. Павло довів істинність слів Ісуса: “Блаженніше давати, ніж брати”. Він був щасливий, “збагачувався радістю при всякому своєму горі”, постійно віддаючи зі свого запасу благодаті й Правди на благо інших. Він був більш благословенний у тому, щоб давати, ніж будь-хто з його слухачів в отриманні послання. Словами цього послання він прагнув передати Церкві в Коринті благословення і радість того, щоб давати. Вони вже знали про потреби головної громади християн – у Єрусалимі. Вони вже знали, що св. Павло мав намір вирушити туди, і що інші з поган вирішили послати подарунок через нього – немовби визнання того, що духовні благословення Євангельського послання прийшли до них через представників юдейського народу.

Св. Павло знав, що давати підбадьорить і зігріє їхні серця та принесе їм велике благословення, тож, не з егоїзму, а як істинний друг, він спонукав їх до прояву щедрості, щоб збільшити їхню духовну силу та радість. Однак Він нічого не просив для себе. Щоб надихнути їх на наслідування, він розповів про те, як церкви Македонії вносили пожертви, навіть перебуваючи в тяжкому становищі. Достаток їхньої радості спонукав їх до великої великодушності,

незважаючи на їхню власну велику бідність. Очевидно, що тут, як і в інших місцях, серед “покликаних” було не багато заможних. Вони давали в міру своїх сил і понад те без примусу. Дійсно, вони просили апостола виступити їхнім представником у цьому служінні святим Єрусалима. Їхня поведінка в цій справі була шляхетнішою, ніж смів сподіватися апостол. Вони, по суті, сказали: “Ми Христові у цій справі, і твої після Нього, тому що, розуміємо, така Божа воля”.

ПРЕДСТАВТЕ СВОЇ ТІЛА ЖЕРТОВНИМ ЧИНОМ

Апостол хотів прищепити думку, що давати треба від щирого серця. Якби коринтяни дізналися, яке благословення давати хоч трохи грошей на допомогу бідним, якби вони побачили, що внаслідок цього приходять велике благословення, то, подібно до македонян, це спонукало б їх віддати себе Господу більш повно, ніж будь-коли. І це останнє було метою апостола щодо всіх християн: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Рим. 12: 1).

Він похвалив їх за віру, висловлювання, знання, [R4526] старанність і любов і закликав для їхнього ж блага, щоб вони не нехтували благодаттю давати. Це послужить доказом щирості їхньої любові до Господа і братів. Наголошуючи на необхідності розвитку духа доброзичливості, він нагадав їм про Господа Ісуса, Який заради нас залишив багатство слави й честі, коли упокорив Себе, щоб стати “людиною Ісусом Христом”, щоб викупити наш рід від смертного вироку. Якщо наш Взірець став убогим, щоб ми могли досягти багатства вічного життя і спілкування з Божественним, то Його Дух у нас, без сумніву, спонукає нас “класти душі за братів” (1 Ів. 3: 16). І той, хто покладе своє життя за брата, безсумнівно, з ще більшою готовністю покладе час або грошовий вплив для допомоги йому.

Але, наголошує апостол, це не означає, що вони повинні обтяжувати себе надто щедрими пожертвуваннями, так само як і не означає, що інших слід повністю залишити без такого тягара їхнім коштом. Серед людей, і особливо серед тих, хто становить сім'ю Бога, має панувати дух співчуття і рівності. Він також нагадав їм, що Бог дивиться не на суму, а на стан серця,

який спонукає до дару. І, звісно, всі погодяться, що на темній дорозі скорботи і смертної тіні, якою ми щодня йдемо, є вдосталь можливостей бути щедрими, навіть тим, хто не має грошей, щоб давати. Добре слово співчуття чи поради, та навіть добрий погляд, іноді вартували для пригнобленого брата більше, ніж жменя золота:

“Справа не в наших ділах,
Хоч ці діла й будуть чесні,

Але в любові, що прагне Господь,
Схованій глибоко в серці,
Що творить ці діла чесні.

Справді безцінна любов.
Треба цей скарб цінувати.
І жоден даний для Господа дар,
Хоч би який був багатий,
З любов'ю не порівняти”.

R4526 (1909 p.)

“БЕЗУМСТВО ОМАНИ”

*“І за це Бог пошле їм дію обмани
[букв., безумство обмани], щоб у неправду
повірили... всі, хто... полюбив неправду...
Бо любові правди вони не прийняли”
(2 Солунян 2: 11).*

Очевидно, що ці слова апостола були пророцтвом про нинішній жнивний час. Безсумнівно, вони стосуються насамперед Церкви, а пізніше стосуватимуться також Вавилона і невідродженого світу. “Бо час уже суд розпочати від Божого дому”.

Св. Павло не уточнює, якій брехні повірять і які істини не оцінять. Ми могли б певною мірою конкретизувати, але ми вважаємо, що мається на увазі нелояльний стан серця, який можна застосувати до будь-якої форми істини і, відповідно, до різної брехні.

Хіба не факт, що розум може стати загалом байдужим до принципів чесності щодо думок і міркувань? І чи не буде такий розум дуже відкритий для помилкових висновків? Хіба це не стосується усіх життєвих справ, у результаті чого недобрі, немилосердні думки будуть підтримуватися без чесного прагнення відсіяти їх і того, щоб повірити обвинуваченому на слово? Чи не так виглядає справа в наші дні серед чоловіків і жінок?

Ми вважаємо, що така несправедливість лежить в основі майже всіх труднощів Церкви і світу. Мало хто, крім святих, справедливий – не кажучи вже про те, щоб бути милосердним і великодушним – у своїх інтерпретаціях слів і вчинків інших людей.

І ось, згідно з цим пророцтвом, ми підійшли до того часу, коли Бог випробує всіх, тобто дозволить сатані випробувати весь світ “безумством обмани”! І чого тільки не варто очікувати від

поспішної та нерозумної поведінки, натхненої цими обманами! Одні можуть бути в такому стані щодо Правди – нової та старої; інші можуть бути під таким впливом в особистих, громадських і політичних справах.

Саме це безумство прискорює лиха, релігійні, фінансові та суспільні, і веде до анархії, яка не вдовзі, відповідно до Біблії, охопить і поглине нашу цивілізацію в невимовному часі утиску, який передуватиме царюванню праведності.

Святі, посвячені, не уникнуть цього випробування. Хто зможе встояти? Деякі, схоже, вже перебувають у напрузі. Давайте пожаліємо їх і зробимо все, що в наших силах, щоб допомогти їм. Але предметом головної нашої турботи повинні бути ми самі – щоб кожен із нас зберіг і примножив свій “дух здорового розуму”.

Яким же має бути наш шлях, щоб успішно витримати випробування?

Ми повинні не тільки співвідносити кожен свій учинок і слово з найсуворішою справедливістю, а й ретельно дослідити кожен свою думку і “полонити всяке знання на послух” Божій волі, вираженій у Христі. Любов, – кажете ви? Так! У правильному порядку Любов є понад усе. Але Справедливість має бути насамперед, щоб відповідати Божественним приписам. “Справедливість понад щедрість” – старе й дуже вірне прислів'я. Навчившись справедливо ставитися до слів і вчинків інших, ми отримуємо належну інтелектуальну основу для того, щоб мислити доброзичливо – з любов'ю.

Писання не дарма говорить, що “Оманливі ваги – мерзота перед Господом” (Пр. 11: 1, Гиж.). І ця врівноваженість стосується як душевних, так і буквальних стосунків з іншими. Хто не любить праведності, хто не ненавидить несправедливості, той, безсумнівно, перебуває

в небезпеці потрапити в безумство від обману цей злий день. Сатана і занепалі ангели під його зверхністю, безсумнівно, наділені надзвичайною силою спокушати Божий народ, а відтак і увесь світ, щоб полишити всяку поміркованість та

впасти в безумство обману в тій чи іншій справі, щодо тієї чи іншої людини. Давайте будемо попереджені і будемо “пильнувати і молитися, щоб не впасти в спокусу”.

R4514 (1909 p.)

ПОСЕРЕДНИК МОЙСЕЙ ПЕРЕД СВЯЩЕНИКОМ ААРОНОМ

Запис про заснування священства, встановлення служіння в Наметі тощо йде після розповіді про те, як Ізраїль прийшов до гори Синай, – після розповіді про те, як гора тряслася й диміла, про страшні видовища та звуки, згадані св. Павлом (в Євреїв 12: 26-28), які, як ми розуміємо, образно зображували великий час утиску, який ми очікуємо, в якому суспільство захищається, а людство буде підготовлене до встановлення Посередницького Царства Христа під Новою Угодою. Як нам зрозуміти цей факт? Як ми можемо узгодити його з думкою Писання про те, що наш Господь став Первосвященником понад вісімнадцять століть тому, коли приніс у жертву Себе, а потім як Священик представив Свою кров за нас на небесне Віко Вблагання; що відтоді Він збирає і приносить у жертву тіло священників, і що Він як Голова, а вони як Тіло незабаром відкриються як позаобразний Мойсей, Посередник Нової Угоди?

Ми повинні заново нагадати нашим читачам, що різні образи Писання не йдуть один за одним у послідовному порядку. Мойсей, безумовно, був образом Христа – Голови і Тіла (Дії 3: 22). Аарон був образом Ісуса Христа, а його сини – образом Церкви, Тіла Христа, Царського Священства. Цар Соломон у деяких відношеннях був образом Христа. Його слава, як багатого, мудрого, знаменитого царя, була всесвітньою. Схоже Мелхиседек був образом Христа; у ньому поєднувалися царська і священницька посади. Усі ці образи не могли бути втілені в одній особі й в один час, тому ми їх такими не знаходимо. Коли ми думаємо про Мойсея як про образ Посередника між Богом і людьми, ми повинні розглядати його, як пояснює св. Петро, як такого, що складається з Голови та членів: що Бог піднімає [R4504] його протягом цього Євангельського віку. Наш Господь, Голова, спочатку був піднесений на рівень слави, честі та безсмертя. Пізніше всі Його вірні, які беруть участь у Його жертві, стануть учасниками Його божественної природи і слави і будуть піднесені

разом з Ним, беручи участь у Його воскресінні (Фил. 3: 10), “першому воскресінні”, в якому беруть участь тільки блаженні та святі. Вони, Його члени, житимуть і царюватимуть із Христом тисячу років і будуть Йому й Отцеві царями та священниками для благословення людства (Об. 20: 6).

Розглядаючи Мойсея, посередника Угоди Закону як образ Христа, Посередника Нової Угоди, ми повинні розглядати Його з цього погляду – як одного Голову і багатьох членів, і як Мелхиседека, що представляє нашого Господа, Голову, і Церкву, Його Тіло, Царственного Священника майбутнього. Навпаки, Аарон представляє того самого великого Священника з іншого погляду, бо його образна праця відносилася до Христа і Церкви тільки в теперішньому житті – як жертвуючого священства – аж до завершення праці жертвування, окроплення кров’ю примирення у Святому Святих на Віко Вблагання та запровадження нової епохи слави і благословення. Його служба також певною мірою показує Тисячолітню працю з очищення людства від гріха, і в цій праці братимуть участь як Первосвященик, так і священники, Його члени.

Оскільки ці два образи не могли бути виражені одночасно, було в усіх відношеннях краще, щоб і образ посередника, і встановлення Угоди Закону, образу Нової Угоди, передували усім жертвоприношенням; так, передували призначенню та виокремленню священства, навіть якщо активна праця Посередника Нової Угоди не може розпочатися до кінця цього віку, коли жертвоприношення “кращих жертв” буде завершене. Ніхто, хто правильно розуміє образи, не зможе зрозуміти це так, ніби позаобразний Посередник повинен спочатку прийти і встановити Нову Угоду, перш ніж позаобразне священство прийде і вчинить жертви, жертви за гріх, які зроблять можливим встановлення цієї Нової Угоди. Ми були здивовані, що хтось може бути настільки сліпий, щоб не бачити, що жертва Христа є основою Його праці як Посередника

Нової Угоди. Отже, Він не міг бути ні в якому сенсі ні частиною, ні усім позаобразним Мойсеєм, поки не послужив позаобразним Аароном. Правильність цієї думки підтверджується і тим, що Аарон був старшим за Мойсея.

Звідси випливає, що ті, хто висуває заперечення, що Церква не може бути членами Тіла Посередника, бо священство не було встановлене, доки Мойсей не став посередником і не запечатав Угоду Закону, виставляють себе в дуже нерозумному світлі й показують усю нікчемність своїх аргументів. Бо якщо це аргумент проти того, що Церква є членами Тіла Посередника, то це буде настільки ж сильним аргументом проти того, що наш Господь Ісус, позаобразний Первосвященик, є Головою цього Посередника.

Гармонія між цими двома образами проявляється в тому, що наприкінці Дня Примирення, коли Аарон приніс у жертву “теля... за [замість] себе” як жертву за гріх за своє тіло і свій дім, домочадців віри, і коли він потім приніс “козла Господнього” та застосував його кров за весь народ, він, як позаобразний Священик, Голова й Тіло, повністю зодягнений у вбрання, яке ілюструє його владу й силу, був у супроводі Мойсея, посередника, біля жертovníка.

Отже, читаємо:

“І ввійшов Мойсей та Аарон до скинії заповіту; і вийшли вони, і поблагословили народ, і слава Господня показалася всьому народові” (3 М. 9: 23).

R4503 (1909 p.)

ЛИХОСЛІВ'Я І НЕНАВИСТЬ

Багато хто, лихословлячи інших, каже: “Хай прославиться Господь!” Іноді вони навіть зізнаються в любові до тих, кого безчестять, і показують, що не знають, якого вони духа. У Писанні сказано: “Любов не чинить зла ближньому”. Якщо ми заподіємо шкоду нашому ближньому словом, учинком або думкою, то за цим має бути мотив або причина, і це має бути поганий мотив або причина, якщо тільки ми не зробили це через незнання. І, звісно ж, ми відповідальні за те, щоб уникати незнання, проявляючи пильність у пізнанні та застосуванні на практиці Божественних приписів.

Тому в загальному сенсі ми можемо зробити висновок, що злі слова і злі справи представляють певний неправильний стан чи то розуму, чи серця. Ненависть класифікується як частина духа Божого супротивника, і, відверто кажучи, кожна Божа дитина повинна утікати від усього подібного та відчувати жах при одному тільки припущенні, що вона має в собі щось на зразок нехристоподібного характеру. Однак усім слід пам'ятати біблійний вислів, що людський розум оманливий – не обов'язково лицемірний, але, як наголошує апостол, він часто ошукує сам себе. Усі, хто прагне скинути зі себе всі діла плоті й диявола, повинні молити Господа мовою псалмиста: “Від таємних очисти Ти мене, і від свавільців Свого раба захочай” (Пс. 19: 13, 14). Кожен із Господніх послідовників повинен щодня, та що там, щогодини, слідкувати за своїми думками, словами і вчинками, а також за мотивами, що лежать в їхній основі. Апостол називає це судженням себе. Він запевняє нас, що

ті, хто так ретельно досліджує, критикує себе, повинні прагнути привести навіть думки свого розуму в полон до Божої волі у Христі. Таким не доведеться проходити важкі випробування, які випадають на долю інших, більш безтурботних – менш ревних у пізнанні та виконанні волі Отця.

Ми вже розглянули висловлювання апостола про те, що на нас чекає подвійна праця: ми маємо скинути зі себе певні риси характеру, бо вони належать старій людині з її розбещеними почуттями та бажаннями. І ми повинні зодягнутися в плоди і благодаті святого Духа. Тією мірою, якою ми роздягаємося з одного, ми готові, ми маємо привілей зодягнутися в інше. Тільки роздягнувшись із гніву, злоби, заздрості, чвар тощо, ми можемо зодягнутися в покору, м'якість, терпіння, довготерпіння, братню доброту, любов.

ПРАВИЛЬНО ПОСЛУГОВУВАТИСЯ СЛОВОМ

Підкреслюючи повною мірою вищевикладені думки, ми хочемо застерегти декого від неправильного розуміння того, чим є лихослів'я. Наша підказка, або вказівка в цьому питанні має вимірюватися приписами та прикладами Святого Письма. Дехто не може правильно зрозуміти, що таке лихослів'я, і в нього складається враження, що будь-яка критика і будь-яке заперечення проти переконання іншого – це лихослів'я. Це неправильна думка. Згідно з цією думкою, наш Господь і апостоли займалися лихослів'ям. Той, хто має таке уявлення, повинен перебудувати свої поняття так, щоб вони відповідали Писанню.

Сказати, що якийсь брат тепер не вірить у те, у що вірив раніше, не є лихослів'ям, якщо це правда. Св. Павло цілком вільно говорив про неправдиві вчення і особливо згадував імена деяких з тих, чії перекручені вчення шкодили Справі, “руйнуючи віру декотрих”. Наш Господь Ісус свого часу критикував неправоту деяких. Він звернув увагу на те, що деякі з них лицемірили, оскільки не слідували своєму вченню. Але ні Господь, ні апостоли не робили особистих нападок, не обмовляли інших. Чесно розповісти про те, у що вірить інший, і показати, що це неправильно, – це зовсім не лихослів'я. Це висловлювання Правди, яку завжди треба говорити в любові. У багатьох випадках говорити так – це обов'язок.

В одному з останніх видань ми опублікували лист брата Вілкокса до брата Макфейла, тому що нам здалося, що брат Вілкокс по-доброму, не намагаючись будь-якою мірою обмовити характер брата Макфейла або сказати зле слово проти нього особисто, піддав критиці деякі доктрини брата Макфейла та спробував показати їхню хибність і те, що деякі з них є софістикою, а не логікою. Це те, що ми часто робимо з представленням поглядів наших пресвітеріанських і методистських братів, до того ж із найкращими намірами – допомогти відкрити очі їхнього розуміння. Кілька дорогих друзів були схильні критикувати брата Вілкокса, але, як нам здається, без справедливих на те підстав.

З іншого боку, давайте скажемо, що ми не можемо співчувати жодному різкому або недоброчливому висловлюванню ні стосовно братів, ні стосовно світу. Якщо деякі з тих, хто колись тішилися світлом, стали більш-менш сліпими до нього, то це причина, чому ми маємо співчувати їм – не співчувати так, щоб заохочувати їх на їхньому неправильному шляху, а співчувати так, щоб жаліти їх і бути готовими в будь-який можливий спосіб допомогти їм повернутися на правильний шлях. Навіть коли вони хибно тлумачать нас, ми повинні, наскільки це можливо, віднести це на рахунок їхньої сліпоті і молитися за них, а не бити їх у відповідь. “Глядіть, щоб ніхто нікому не віддавав злом за зло, але завжди дбайте про добро один для одного й для всіх”.

Пам'ятаймо, що остаточним випробуванням характеру є любов до Бога й братів, і навіть до ворогів – не тільки на словах, а й на ділі, а також у Правді – від чистого серця. Якщо, як ми постаралися викласти, ми зараз дедалі глибше

й глибше входимо в час випробування, “годину спокуси, яка... випробовує тих, які живуть на землі”, і якщо ми бачимо, що багато хто втрачає свою стійкість, давайте не будемо сварити їх, не будемо навіть недоброчливо ставитися до них, а навпаки, подумаймо про себе й будьмо уважними до власних кроків, щоб вони були слідом за Ісусом. Пам'ятаймо, що супротивник намагається одних спрямувати в один бік, а інших – в інший. Пам'ятаймо, що ми самі маємо бути випробувані “вогнем [який] випробує діло кожного, яке воно є” (1 Кор. 3: 13).

Якщо супротивник може збудити в нас гнів, злість, ненависть і ворожнечу, навіть із доброго приводу – навіть проти сатани або тих, кого він певною мірою використовує як своїх слуг (Рим. 6: 16), – він тим самим отруює наші серця і відповідно відокремлює нас від Господа і Його Духа. Ми не можемо бути надто обережними в цьому питанні!

Ми переконані, що Бог у потрібний час звернув нашу увагу на доцільність запропонованого нами Обіту, який, як ми вважаємо, допомагає багатьом святим у багатьох відношеннях. Ми постійно чуємо від тих, хто прийняв Обіт, що вони мають благословення. Деякі кажуть нам, що щоденне повторення Обіту допомагає їм, нагадуючи про необхідність слідкувати за кожним своїм словом і вчинком; інші кажуть, що їхня власна зацікавленість працею жнив і всіма дорогими співпрацівниками принесла значне благословення внаслідок прийняття Обіту; ще інші запевняють нас, що вони здобули особливе благословення від того, що їх попередили стосовно спиритизму й окультизму та застерегли від них; ще інші вільно пишуть нам, що вони потребували запобіжних заходів, запропонованих Обітом стосовно поведінки з протилежною статтю, і отримали велике благословення.

Ми не ставили Обіт як перевірку християнського братства! Боже упаси! Ми не мали б на це права! Якби це був Божественний наказ, то це не був би обіт взагалі; адже обіт – це добровільна угода, обмеження, жертва, принесена для нашої допомоги або заради того, що, як ми віримо, буде на славу Господа. Принаймні, запропонований Обіт підкреслює для нашого щоденного розгляду і практики деякі з тих особливостей нашого Обіту Посвячення (нашого Обіту Хрищення), що раніше були менш помітними для багатьох, – особливостей, які, тим не менш, кожен включив у свій Обіт Посвячення

вірності Господеві та інтересам Його Справи, а також уникненню гріха аж до смерті.

Безумовно, цей Обіт був доведений до відома Церкви Господнім провидінням саме в цей час, щоб пробудити Його народ, наблизити його до Себе і зробити дуже обережним, дуже обачним щодо кожного слова, вчинку і думки. Безсумнівно, наближення до Господа, яке вже відбулося в багатьох серцях завдяки Обіту, і перебування поруч із Господом, чому сприяє щоденне повторення Обіту, має величкий вплив на багато сердець. Ми віримо, що багато інших Господніх посвячених ще побачать, що вони втрачають благословення, зволікаючи прив'язати таким чином свою жертву шнурами до вітваря.

Але нехай ніхто не думає про Обіт як про талісман або фетиш. Його благословення приходить через те, що він тримає нас поруч, “в тіні Всемогутнього”, де лукавий не може нас торкнутися. І давайте додамо тут слово застереження, припустивши, що ті, хто прийняв Обіт, якщо вони стануть недбало ставитися до його положень, насправді матимуть більше докору в Господніх очах, ніж якби вони ніколи його не вчинили. “Я чашу спасіння прийму, і прикличу [на допомогу] Господне ім'я! Присяги свої Господеві я виконаю перед усім народом Його!” (Пс. 116: 4, 5).

Ще одне слово застереження: Застерігаючи тих, хто ще не прийняв Обіт, щоб вони остерігалися опиратися йому – перешкоджати цьому крокові посвячення з боку інших, – ми також застерігаємо тих, хто прийняв Обіт, щоб вони не хизувалися їм, унаслідок цього, не дозволяли почуттю самовдоволення зароджуватися в їхніх серцях. Ми можемо легко зрозуміти, як противник

може спокушати декого саме в цьому напрямку. “Не величайся, але бійся” (Рим. 11: 20). Нехай ніхто не намагається нав'язати Обіт іншим, але кожен має бути повністю полишений своєму сумлінню. Давайте порадимо цей Обіт своєю повною любові поміркованістю. Пам'ятаймо, що смиренність – перша з благодатей, і від неї багато в чому залежить, чи витримаємо ми випробування, які зараз множаться різним чином на всіх, хто назвав ім'я Христа. Як випробування починається з Церкви і переходить у світ, так, вочевидь, у Церкві випробування приходить спочатку на тих, хто займає чільне становище. І вони повинні бути більш пильними, більше молитися, бути більш ревними, щоб встояти. [R4525]

Спроби противника різноманітні. Одних він спокушає лестощами, гордістю і честолюбством; інших хоче перемогти зневірою, змішаною зі смиренністю; третіх привертає задоволеннями теперішнього життя; четвертих – неробством і популярністю; п'ятих – неправильно направленою енергією, яка поступово відводить їх з вузького шляху. Декого спокушає надто велике шанування людських учень, людських авторитетів, робліпство перед віровченнями й теоріями; інших спокусає наздоганяє по лінії невірності Богові та керівництву Його провидіння. Пам'ятаймо, що любов до Бога означає вірність Йому і Його Слову, кожному керівництву Його провидіння і благодаті, а також вірність братам і сестрам. Трохи часу, і наші випробування закінчаться. Трохи часу, і ми побачимо Його обличчя, якщо будемо вірні.

R4524 (1909 р.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.